

Hilchos Niddah - Part I

Rabbi Zvi Scholofsky

Author of "Be'nei Eretz Yisroel" and "Mishkan
Kav, Kehal Adath Jeshurun of Paramus, New Jersey"

Topics

17. יולדת	9. חכם הרואה דם	1. האם דם בהריושה
18. פולטת שכבת זרע	10. דם ניכח	2. ישורה כחם
19. הנחונה ה' ימים	11. סגל ספקא	3. נגעים חכום
20. הפסק טהרה חלק א'	12. דם בתולים חלק א'	4. כחם על מגד צבוע
21. הפסק טהרה חלק ב'	13. דם בתולים חלק ב' דם הנייד	5. כחם לאחר השמיטה
22. בדיקת חודין וסדקין	14. טבילה קודם תופה יחוד עם נדה	6. הרגיושה ולא מצאה דם
23. זכחה שפסק הדם	15. כלה שפרסה נדה יומי נדה וזובה	7. פתיחת המיזור
24. רואה יום ראשון	16. תזמורת בנות ישראל	8. מראה דם

מראה מקומות לשיעורים בהלכות נדה

ראית דם בהרגשה- CD 1

1) בבלי מסכת נדה דף נו עמוד ב

מ. אמר שמואל: בדיקה קרקע עולם וישבה עליה, ומצאה דם עליה - טהורה, שנאמר +ויקרא טו+ בבשרה - עד שתרגיש בבשרה. האי בבשרה - מיבעי ליה שמטמאה בפנים כבחוזן! איכ לימא קרא בבשר, מאי בבשרה - שמע מינה: עד שתרגיש בבשרה. ואכתי מיבעי ליה: בבשרה - ולא בשפיר, ולא בתתיכה! תרתי שמע מינה

2) רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק ה הלכה יז

האשה שהשתינה מים ויצא דם עם מי רגלים, בין שהשתינה והיא עומדת בין שהשתינה והיא יושבת הרי זו טהורה, ואפילו הרגיש גופה ונודעוזה אינה חוששת שהרגשת מי רגלים היא זו שאין מי רגלים מן החדר ודם זה דם מכה הוא בחלחולת או בכוליא.

3) שולחן ערוך יורה דעה סימן קצ סעיף א

דבר תורה אין האשה מטמאה ולא אסורה לבעלה עד שתרגיש שיצא דם מבשרה, וחכמים גזרו על כתם שנמצא בגופה או בבגדיה, שהיא טמאה, ואסורה לבעלה אפילו לא הרגישה ואפילו בדקה עצמה ומצאה טהורה. וצריכה הפסק טהרה, שתבדוק עצמה ותמצא טהורה, ואח"כ תמנה שבעה נקיים חוץ מיום המציאה (כאילו ראתה ודאי, וכמו שיתבאר לקמן סימן קצ"ז). ואם הרגישה שנפתח מקורה להוציא דם ובדקה אחר כך ולא מצאה כלום, יש מי שאומר שהיא טמאה.

4) חוות דעת קצ:א מתחילת דבריו עד "והנה מהרא"י"

קצ (א) עד שתרגיש. ואם נדקה כלמה ומלאה דם עומאה אפילו בלא הרגשה מדאורייתא דאמרין דדאי ארגשה רק שטעמה ותלמה בהרגשם עד א' כמ"ס הרמב"ם בפ"ב מהלכות איסורי ביאה (ה"ב) וכן מוסכם מכל הסמכות:

הר"ע דשלשה מימי הרגשה הם. אהד כשמרגשם שנודעוזה גופה כמ"ס הרמב"ם בפ"ב מהלכות איסורי ביאה הלכה י"ז ח"ל אף על פי שהרגיש גופה ונודעוזה אלמא דזה מקרי הרגשה ודין בסיון קפ"ז (באוריס ס"ק י"א) כמה שישנתי מכם זה דברי הרשב"ב. כי כשמרגשם שנפתח מקורה כמטאכ נאן ובסיון ב' קפ"ו. והשלישית נמלא בפ"ב האחרונים כשמרגשם שדבר לו זו ממה:

אבנב נראה דנתיין שמרגיש שזו המקורה דאם לא הרגישה שזו ממקורה רק שמרגשם שזו נפרהוזה נראה דטהורה כיון שנשעה שנפל מהמקור לפרוודור לא הרגישה ורפמנה טהרה להדס שנה בלא הרגשה מאין יסמיל הטומאה כפרוודור.

5) חלמוד בבלי מסכת נדה דף נו עמוד ב

תא שמע, האשה שהיא עושה צרכיה וראתה דם, רבי מאיר אומר: אם עומדת - טמאה, ואם יושבת - טהורה. היכי דמי? אי דארגשה - יושבת אמאי טהורה? אלא לאו - דלא ארגשה, וקתני עומדת - טמאה! לעולם - דארגשה, ואימור הרגשת מי רגלים הוא. עומדת - הדור מי רגלים למקור ואייתי דם, ויושבת טהורה. ת"ש:

6) שו"ת חתם סופר חלק ב (יו"ד) סימן קעא

הנה מה ענין ההרגשה מ"ו הגאון בעל מהרש"כ והגאון שב יעקב הכריחו דע"כ הרגשת פה"מ =פי המקור= או הודעוזה כל הגוף מכה הזולת הדם דאס"ד זיבת דבר לח איכ ר"פ הרואה כתם דפריך אדשמואל מהאשה שהיא עושה צרכי וקאמר אי דארגשה אי דלא ארגשה וק' בהטלת

מ"ד מי לא ארגשה זיבת דבר לח ומי תוכל להבחין כלל בין לחות הדם ללחות מ"ד =מי רגלים= אע"כ ענין הרגשה הוא הרגשת הגוף והודעוץ באיברים ופתיחת פה"מ או עקוצה כעין עקוצה מ"ד המצערים כשהם נעצרים וכלשון הש"ס לעיל ג' ע"א ישנה נמי אגב צערא מתערא ולפע"ד זהו ראי' שאין עלי' תשובה.

7) תלמוד בבלי מסכת נדה דף נו עמוד ב
הרואה כתם על בשרה כנגד בית התורפה - טמאה ואע"ג דלא הרגישה! אמר רב ירמיה מדפתי: מודה שמואל שהיא טמאה מדרבנן. רב אשי אמר: שמואל הוא דאמר כר' נחמיה, דתנן - ר' נחמיה אומר: כלדבר שאינו מקבל טמאה - אינו מקבל כתמים.

8) תוספות מסכת נדה דף נח עמוד א
מודה שמואל שהיא טמאה מדרבנן - פי' הקונטרס דתלינן דלמא ארגשה ולא אדעתה ואין נראה דאפילו מוחזק לה שלא הרגישה טמאה הואיל וראתה דם נדות ורב אשי נמי מודה דלשמואל היכא דלא הרגישה טהורה מן התורה וטמאה מדרבנן אלא אתי לפרושי דכי נמצא אקרקע דטהורה אפילו מדרבנן.

שעור כתם- CD 2

1) תלמוד בבלי מסכת נדה דף נח עמוד ב
מתני'. ותולה בכל דבר שהיא יכולה לתלות; שחטה בהמה חיה ועוף, נתעסקה בכתמים, או שישבה בצד העסוקין בהן, הרגה מאכולת - הרי זו תולה בה. עד כמה תולה? רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר: עד כגריס של פול, ואף ע"פ שלא הרגה. ותולה בבנה או בבעלה. אם יש בה מכה, והיא יכולה להגלע ולהוציא דם - הרי זו תולה. מעשה באשה אחת שבאת לפני ר"ע, אמרה לו: ראיתי כתם. אמר לה: שמא מכה היתה בך? אמרה לו: הן, וחיותה. אמר לה: שמא יכולה להגלע ולהוציא דם? אמרה לו: הן. וטהרה ר"ע. ראה תלמידיו מסתכלין זה בזה, אמר להם: מה הדבר קשה בעיניכם? שלא אמרו חכמים הדבר להחמיר - אלא להקל, שנאמר +ויקרא ט"ז+ ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זובה בבשרה, דם ולא כתם. עד שהוא נתון תחת הכר ונמצא עליו דם, עגול - טהור, משוך - טמא, דברי ר"א ברבי צדוק.

2) שו"ת חתם סופר חלק ב (י"ד) סימן קפב
והנה הרב אב"ד הוא ס"ל דלא אמרו כתמים אלא לטהרות ולא לבעלה וראב"ד תמה עליו מלקמן דף נ"ח ע"ב דאמר' אין לך אשה שטהורה לבעלה אע"כ לבעלה נמי חיישי' לכתמים וכן הלכתא ולפי הנ"ל נראה דעכ"פ צדקו דברי הראב"ד בהא שתחלת גזירת כתמים הי' כשהיה עוסקים בטהרות מטעם הנ"ל וממילא נאסר נמי לבעלה ועכשיו נמי שבתלו טהרות מ"מ דבר שנאסר במנין צריך מנין אחר להתירו ובוה א"ש הא דבעינן שיעור גריס אע"ג דבזמנינו לא אשכחן מאכולת כה"ג מ"מ אין לך אלא מה שנאסר במנין הראשון שהי' מאכולת גדול כגריס הקלקי ואע"ג דליכא עכשיו כהאי גוונא מ"מ עכשיו בלא"ה הי' לנו לטהר כל הכתמים רק שא"א להתיר מה שנאסר במנין הראשון ושיעור קטן לא נאסר מעולם וא"ש הכל בעזה"י עכ"ל בחי' (ועיי' בס"י ק"פ).

3) יד אברהם י"ד סימן קפ"ג, א מתחילת דבריו עד וכו"מ בס"י ק"צ
קפג (סעיף א) והוא שתרגיש ביציאתו כ"י. בספר כרחי ופלחי כתב כיון שנודע לה שבא מגופה רק בלי הרגשה אפילו טפת דם כחדל טמאה משום כתם ודלא כהמנחה יעקב (תורת השלמים). וכן משמע בסימן ק"ק גבי נמצא על בשרה ע"ש:
כ"ד הוכיח שם כדעת הרמב"ם והתורפה הדרשן מגמרא דסוף פרק ב' דנדה ופ"ב דשבועות ודריקה ההכנסת עד אף שלא הרגישה הי' ספיקא דאורייתא כי תולה ההרגש בער: (יד אברהם)

4) חידושי רע"א על שו"ע י"ד ק"צ, ה ד"ה אנו תולין
חידושי ר"י
אנו תולין זיב. במלכה שסור טמאה אף פחות מגר. בעל
הנפש:

5) שולחן ערוך יורה דעה סימן קצו סעיף י
הגה: יש אומרים דבשלשה ימים ראשונים של ימי הספירה אם נמלכה כתם אין תולין אותו להקל כמו שתולין שאר כתמים, דג' ימים ראשונים לריכים להיות נקיים לגמרי (מרכזי הלכות נדה ובהגהות מיימוני פ"ט דא"צ ות"ה סימן רמ"טואגור פ' תינוקת ור"ח ור"ף); אבל אח"כ דינו כשאר כתם, וכן נוהגין. ודוקא כתם שהוא יותר מכגריס ועוד, אבל פחות מכגריס ועוד תולה זכייה אפילו בג' ימים ראשונים (ת"ה סימן רמ"ט). וה"ה

אם היה לה מכה נגופה ויודעת שמוציאה דם, תולה בה אפילו ביתר מכגרים ועוד (סגרת הרצ וכן משמע לשון המרדכי), אלא שאין מקילין בשלשה ימים הראשונים לתלות נמכה שאין ידוע שמוציאה דם או בשאר דגרים שתלין בהם כחם, כמזוהר לעיל סימן ק"ז.

6) בדי השולחן סימן ק"צ סעיף ה, ביאורים ד"ה יש

יש בו כגריס ועוד.
ואם ספק לנו בשיעור הכתם וכגון שגבד הבגד או נהכבס כתבו בחשורה שי מהדורה סימן קל"ח ובדברי מלכאל ח"ד סימן ס"ז ובמי
גדה מהדורה סימן מ"ו שהיא טהורה דספק דרבנן להקל ולעגוד יש להעיד בה התואל וטהרת הכתם בפחות מכגריס הוא מדין תליה שתלין אותו במאכולת כל היכא שיש ספק באפשרות התליה ככה"ג לא באמר דין תליה כל עיקר דהתיר בהדיא דלקמן סעיף כ"ב שאם ספק לה אם עברה בשוק של סבחים אינה תולה כחמה בו, וצ"ע. ועוד יש לעיין אם יש להקל כן במקומותינו ולא שכתב נבן מאכולת וא"כ מסתמא הכתם בא מנף האשה ואולי דבעינן א"כ לחוש שהיה בו יותר מכגריס שהרי אין דרך האשה לראות דם בפחות מכגריס וכמשי"כ הלחוש כאן [והבאנו דבריו בס"ק מ"ו] והחת"ס בסימן קצ"ו, וצ"ע:

מקום הכתם-3-CD

1) תלמוד בבלי מסכת נדה דף נט עמוד א
תא שמע כתם ארוך - מצטרף, טפין טפין - אין מצטרפין.

2) תלמוד בבלי מסכת נדה דף נח עמוד א
בעי רבי ירמיה: כשיר מהו, כשורה מהו, טיפין טיפין מהו, לרוחב ירכה מהו? ת"ש: על בשרה ספק טמא ספק טהור - טמא. על בשרה - מאי לאו כי האי גוונא? לא, דלמא דעביד כרצועה.

3) תוספות מסכת נדה דף נח עמוד א
כשורה מהו - אומר ר"י דהיינו טיפין טיפין דאי מחוברת השורה יחד היינו רצועה דבסמוך וטיפין טיפין היינו מעורבבין שאינו לא כשיר ולא כשורה והא דאמר לקמן טיפין טיפין אין מצטרפין היינו על הבגד והכא מיירי על בשרה דיש יותר לתלות בדם מאכולת על הבגד מעל בשרה.

4) רשב"א נדה דף נח. ד"ה הא דאיבעיא להו עד "עד והקשה מורי"

הא דאיבעיא להו הכא טיפין טיפין כהו, ולא דייקי לה מרחצוי לקמן⁶⁷ כתם ארוך כצטרף. טיפין טיפין לא מצטרף. דאלמא טיפין טיפין טהורה. איכא מאן דמפרש⁷⁷ דהכא בטיפין שעל בשרה והתם בטיפין שעל חלוקה. וכן דעת רבוחינו הצרפתים ז"ל⁷⁸.

ול"י נראה דהכא בטיפין גדולים שיש באחד מהם כגריס ועוד, ולא קא מיבעיא לן אלא אם צורתן מוכחת עליהן שאינן כגופה, דאי מגופה לא היה לה למצאן כי האי גתא, ולקמן מיבעיא לן אם מצטרפין⁷⁹. וחדע לך דהא אכתי לא איירי בשיעור כתמים כלל אלא באי זה מקום ובאי זה ענין נחוש להן, ועלה קא בעי

5) שולחן ערוך יורה דעה סימן קצ סעיף ו
הא דבעינן שיעורא, בין בכתם הנמצא על חלוקה בין בכתם הנמצא על בשרה. וי"א שלא אמרו אלא בכתם הנמצא על חלוקה, אבל כתם הנמצא על בשרה בלבד, במקומות שחוששין להם, אין לו שיעור.
שולחן ערוך יורה דעה סימן קצ סעיף ח

אם אין בכתם במקום אחד כגריס ועוד, אפי' שיש שם טיפין הרבה סמוכין זה לזה עד שאם נצרפם יש בהם יותר מכגריס, טהורה, שאנו תולין כל טיפה וטיפה בכנה עד שיהא בו כגריס ועוד במקום אחד. ויא' דהני מילי כשנמצאו על חלוקה, אבל אם נמצאו על בשרה.

6) תלמוד בבלי מסכת נדה דף נט עמוד ב

מתני'. השאילה חלוקה לנכרית או לנדה - הרי זו תולה בה. ג' נשים שלבשו חלוק אחד, או שישבו על ספסל אחד ונמצא עליו דם - כולן טמאות. ישבו על ספסל של אבן, או על האיצטבא של מרחץ - רבי נחמיה מטהר, שהיה רבי נחמיה אומר: כל דבר שאינו מקבל טומאה - אינו מקבל כתמים.

7) תלמוד בבלי מסכת נדה דף ס עמוד ב

רב מתנה: מיט דר' נחמיה - דכתיב +ישעיהו ג'+ ונקתה לארץ תשב, כיון שישבה לארץ - נקתה. אמר רב הונא אמר רבי חנינא: מטהר היה רבי נחמיה אפילו באחורי כלי חרס. פשיטא! מהו דתימא: ליגזור גבו אטו תוכו - קמ"ל. אמר אביי: מטהר היה ר' נחמיה במטלניות שאין בהן שלש על שלש, דלא חזין לא לעניים ולא לעשירים. דרש רב חיאי בר רב מתנה משמיה דרב: הלכה כר' נחמיה

8) תלמוד בבלי מסכת נדה דף נח עמוד א

היא איתתא דאשתכח לה דמא במשתיתא, אתאי לקמיה דרבי ינאי, אמר לה: תיזיל ותיתי. והתניא: אין שונין בטהרות! כי אמרינן אין שונין - לקולא, אבל לחומרא - שונין.

9) תוספות מסכת נדה דף נח עמוד א

כרבי נחמיה דאמר כל דבר שאינו מקבל טומאה כו' - טעמא דרבי נחמיה כיון דדבר שהכתם בו טהור גם על האשה לא גזרו טומאה והיא משתיתא דבסמוך נהי דלא מקבלה טומאה מ"מ מקבל טומאה בנגעים.

10) שו"ת נודע ביהודה מהדורה קמא-י"ד סימן נב

שאלה: לבאר טעמיה דרבי נחמיה דאמר דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים. תשובה: לע"ד נראה משום דהכי' תמה למה כתמים טמאים הא הוי ס"ס ספק מעלמא ואת"ל ממנה שמא מן הצדדים עיין עליו בריש פ"ט מא"ב. ובתשובות האחרונים שדו ביה נרגא דספק מן הצדדים אינו ספק שהרי שנינו דם הנמצא בפרוודור חייבים עליו על ביאת מקדש שחוקתו מן המקור. ואני אומר שגם משום ספק זה לחוד שמא מעלמא היה לטהר שהרי אין כאן איסור תורה כלל שהרי לא הרגישה ובאיסור דרבנן מהני ספק אחד להקל. ונראה לע"ד שאף שמן התורה בעינן הרגשה היינו לטמא האשה משום נדה טומאת שבעה ולהיות אסורה לבעלה כל שבעה. אבל עכ"פ לדין דקיי"ל דמקור מקומו טמא אי"כ הדם שעכ"פ טמא הוא ומטמא האשה טומאת ערב מן התורה נמצא שע"כ אנו צריכין לטמא האשה טומאת ערב שהוא ספק אחד של תורה שמא ממנה וכיון שכבר טמאה טומאת ערב עשינו אותו שהוא מן המקור שוב מוכרחין לטמא אותה משום נדה מדרבנן שאמרו שאף בלי הרגשה טמאה. אלא דלכאורה אפילו טומאת ערב לא היה לנו לטמא את האשה שהרי יש ס"ס ספק אינו ממנה כלל ואת"ל ממנה שמא נטף להדיא מאותו מקום לחוץ ולא נגע בבשרה מחוץ ומגע בית הסתרים אינו מטמא וכיון שאינה טמאה נדה אי"כ אין טומאתה רק משום מגע ויש ספק שמא לא נגע הדם בבשרה לחוץ. אבל תינח שאין אנו מוכרחים לטמא האשה אבל עכ"פ צריכין אנו לטמא הבגד שנמצא הכתם משום מגע. ונמצא החלטנו לומר שהוא מן האשה שהרי בזה יש ספק תורה ולכך שלא לחלק מוכרחים אנו לטמא גם האשה משום נדה מדרבנן דלא בעי הרגשה +/שער ציון/ עי' בספר כובע ישועה על מס' ב"ק (דף ל"ח) ד"ה מרסק מה שהעיר ידידי הרב הגאון הגדול ר' משה בצלאל לוריא שליט"א האב"ד דסייני יעו"ש: +. והו' בנמצא בדבר המקבל טומאה אבל בדבר שאינו מקבל טומאה לא שייך סברא הנ"ל. ולכך אינו מקבל כתמים. ואף שאפילו דבר שמקבל רק טומאת נגעים גזרו בו כתמים היינו שלא לחלק בדבר המקבל טומאה גזרו על הכל. ומצאתי מפורש בהגהות מ"י פ"ט מא"ב אות ה' וטעמיה דר' נחמיה כיון דהדבר שהכתם בו טהור גם על האשה לא גזרו והיא משתיתא נהי דלא מקבל טומאת כתם מ"מ מקבל טומאת נגעים עכ"ל. וג"כ צריך לפרש טעמו שלא חלקו בדבר המקבל טומאה +/הגהות שכר טוב/ נ"ב עי' תשו' שיבת ציון ס"י מ' +/הגהות הלכה למשה/ כ' לבאר טעמיה דר' נחמיה פ"ט דנדה דאמר כל דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים דהכי' רפ"ט מהא"ב תמה למה כתמים טמאים הא הוי ס"ס ס' מעלמא ואת"ל ממנה שמא מן הצדדים שדו ביה נרגא דס' מן הצדדים אינו ספק שהרי שנינו דם הנמצא בפרוודור חייבי עליו משום ביאת מקדש שחוקתו מן המקור אלא דבאמת משום ספק זה לחוד שמא מעלמא הי' ראוי לטהר שאין כאן איסור תורה כלל שהרי לא הרגישה ובאיסור דרבנן ספק א' להקל ונר' שאף מה"ת בעי' הרגשה היינו לטמא האשה משום נדה טומאת שבעה ולאסרה לבעלה אבל עכ"פ לדין דקיי"ל מקור מקומו טמא אי"כ הדם טמא ועכ"פ צריכי' אנו לטמא הבגד שנמצא הכתם משום מגע ונמצא החלטנו לומר שהוא מן האשה שהרי בזה יש ספק תורה ולכך שלא לחלק מוכרחי' אנו לטמא גם האשה מדרבנן דלא בעי' הרגשה והו' בנמצא בדבר המקבל טומאה אבל לא בדבר שאינו מקבל טומאה שאין אנו צריכי' לטמא הבגד משום מגע דם נדה ותמוה לי טובא דאי"כ גם בגד שכבר טמא במגע נדה או דם נדה לא יקבל כתמים שהרי אין אנו צריכים לטמא הבגד שנמצא בו הכתם משום ס' שמא הדם מגופה דכלא"ה טמא הוא מכבר ולפ"ז אנן שאין רגילין בטהרות ואין נוהגי' להטביל בגדים לטהרן וכל החלוקות והסדינין טמאין משום מגע נדה לא הי' שייך גבי דין טומאת כתם וישתקע הדבר. ועוד עיין ביוד"ס ק"ץ סעיף י' דקיי"ל כר' נחמיה ובסעיף מ"ד כ' המחבר לבשה חלוק בימי נדתה ולא בדקתו ולבשתה בימי טהרתה ונמצא בו כתם תולה שמיי נדותה היא ומוכח דאם בדקתו שא"י לתלות הרי היא טמאה אפי' שהחלוק כבר טמא ממה שלבשתו בימי נדתה - והנה בדוחק גדול הי' אפ"ל לתרץ בדבר המקבל טומאה כיון שהוצרכו חכמינו ז"ל לגזור טומאת כתם גזרו ג"כ על בגדי שכבר טמאין כיון דאין ניכר בבגד אם הוא טמא או טהור וכולא חדא גזרה היא משא"כ בדבר שאינו מקבל טומאה דניכר שפיר ואין

בשם סמ"ג וסמ"ק) או כל דבר שאינו מקבל טומאה, וישבה עליו ומצאה בו כתם, וכן כתם שנמצא על בגד צבוע, טהורה (לפיכך, תלבש האשה בגדי צבועין, כדי להצילה מכתמים) (הרמב"ם ובגמרא פרק האשה).

4) פתחי תשובה יורה דעה סימן קצ"ט ס"ק כ

(כ) בגד צבוע - ועי' בתשובת מעיל צדקה סי' ס"ב בדין כתם שנמצא על בגד מנומר גוונים הרבה לבנים ושאר צבעים ולא היה כשיעור כתם על נימור לבן אחד אלא שהיה מחובר ועבר ע"ג חלק הצבוע צבע תכלת ויוצא על גב הלבן שבצדו באופן שבין שני חלקים שע"ג פספס שני הלבנים היה בין שניהם כשיעור ונסתפק השואל אם מצטרפין לטמא הואיל והפסיק ביניהם הצבע וגם אם כל הצבעים מצילין על הכתמים והעלה דגם כל הצבעים מצילין. ואין הכתם שעל הצבע מצטרף. אבל שני הלבנים מצטרפים כיון שהכל הוא כתם אחד ומתחבר ע"י הכתם שעל הצבע דעושה חבור לצרף שני הלבנים אהדדי שאם יש בין שניהם כגריס טמאה ובאם לאו טהורה אע"ג שעם חלק הצבע הוא כגריס דחלק הצבע אינו מצטרף להשלים השיעור ע"ש והעתיקו ג"כ הס"ט ס"ק כ"א ובחכמת אדם שם דין י"ד (ובבה"ט של הרב מהר"ט ס"ק ת' לא העתיק יפה) אכן הח"ד כתב דגם מקום הצבוע מצטרף לכשיעור ע"ש ועי' בזה בתשו' תפארת צבי ח"ד סי' כ"ד דעתו ג"כ להחמיר דמצטרף ע"ש גם בשו"ת תשובה מאהבה ח"א סו"ס קס"ג מחמיר בזה וכמ"ש בס"ק שאתר זה:

כתם לאחר תשי"ש-CD 5

1) תלמוד בבלי מסכת נדה דף נו עמוד ב

תא שמע האשה שהיא עושה צרכיה וראתה דם, רבי מאיר אומר: אם עומדת - טמאה, ואם יושבת - טהורה. היכי דמי? אי דארגשה - יושבת אמאי טהורה? אלא לאו - דלא ארגשה, וקתני עומדת - טמאה! לעולם - דארגשה, ואימור הרגשת מי רגלים הואי. עומדת - הדור מי רגלים למקור ואייתי דם, ויושבת טהורה.

2) תלמוד בבלי מסכת נדה דף יד עמוד א

מתני'. דרך בנות ישראל משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה והצנועות מתקנות שלישי לתקן את הבית נמצא על שלו - טמאין וחייבין קרבן. נמצא על שלה, אותיות - טמאין וחייבין בקרבן, נמצא על שלה לאחר זמן - טמאין מספק, ופטורין מן הקרבן. איזהו אחר זמן כדי שתרו מן המטה ותדיח פניה ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה ר"ע אומר: אף מטמאה את בועלה מודים חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם שמטמאה את בועלה.

3) תלמוד בבלי מסכת נדה דף נו עמוד ב

תא שמע, נמצא על שלו - טמאין וחייבין בקרבן, נמצא על שלה אותיות - טמאין וחייבין בקרבן, נמצא על שלה לאחר זמן - טמאים מספק, ופטורין מן הקרבן. היכי דמי? אי דארגשה - לאחר זמן אמאי פטורין מן הקרבן? אלא לאו - דלא ארגשה, וקתני נמצא על שלה אותיות - טמאין וחייבין בקרבן! לא, לעולם - דארגשה, ואימא הרגשת שמש הוה.

4) רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק ט הלכה א

אין האשה מתטמאה מן התורה בנדה או בזיבה עד שתרגיש ותראה דם ויצא בבשרה כמו שביארנו ותהיה טמאה מעת שתראה ולהבא בלבד, ואם לא הרגישה ובדקה ומצאה הדם לפנים בפרוודור ה"ז בחזקת שבא בהרגשה כמו שביארנו.

5) הגהות מיימוניות הל', איסורי ביאה פרק ד אות כ "וכן מורי רבינו" עד "וכן פסק רשב"ם"

... וכן מ"ל רבנו ז"ל בזה בשם שו"ת סו"ק
הסדר שר' תוס' וז"ל שם לא חת' לכת' תוס' וקל' צ"ל נ"ב' ש"מ' ל' תוס'
כ"ן וסו"ד'ת' ב"ע' ש"מ'ש' ב"ש'ה' א"ל' וי"ב'ן' א"ר' ר"ח' ב"ל' ח"ל'ת' כ"ן' תוס'
ח"ס' א"ר' ה"כ' ו"ש"ת' ד'ס' א"ר' ה"ס' א"ר' ש"ל' נ"ב'ו'ק' ע"ל'

6) סדרי טהרה סי' ק"צ ס"ק לו "מיהו צ"ע" עד סוף דבריו

מיהו צ"ע היכא דשימשה מטתה ואחר כך מצאה כתם על דבר שאינו מקבל טומאה או על בגד צבוע ובעלמא קי"ל דטהורה אע"ג דחדאי מגופה אחיא כיון דשלא בהרגשה חזיא אבל כאן דספק דאורייתא הוא די"ל ארגשה וסברה הרגשת שמש הוא טמאה:

7) שולחן ערוך יורה דעה סימן קפז סעיף א

אשה שראתה דם מחמת תשי"ש מיד, בכדי שתושיט ידה לתחת הכר, או לתחת הכסת, ותטול עד לבדוק בו, ותקנה עצמה, משמשת ג"פ אם בכל ג' פעמים רצופים ראתה דם, (וכ"ש אם מצאה ג' פעמים דם על עד שלו), (מרדכי וכן כ' ב"י בשם תרומת הדשן וסמ"ג), אסורה לשמש עם בעל זה, אלא תתגרש ותנשא לאחר. נשאת לאחר, וראתה דם מחמת תשי"ש ג' פעמים רצופים, אסורה לשמש גם עם אותו בעל, אלא תתגרש ותנשא לשלישי. ואם גם עם השלישי ראתה דם מחמת תשי"ש ג' פעמים, לא תנשא לאחר אלא אסורה לכל עד

שתבדוק. הגה: וי"א שאין לנו בקיאות אחת מקרי מחמת תשמיש, כי אין בקיאות בשיעור האכר, ולכן כל שזאה ג"פ סמוך לתשמיש מקרי לידון מחמת תשמיש, ונאסרה על צעלה. (צ"י בשם הראב"ד שכיב בש"ח). ואלו ג"פ לריכוס להיות רזופים, אבל אם לא היו רזופים לא נאסרה על צעלה. (צ"י בשם הרמז"ם וכ"כ הרשב"א סימן תתל"ט ומהר"ו נ"ג) (וכן כתב המחבר בסמוך). ואין חילוק בין אם רזאה ג' פעמים מיד שנשאה, ובין נתקלקלה אח"כ ורזאה ג' פעמים. (מרדכי ריש ה"ג וכתשובת הרשב"א סימן תתל"ט וכתום). וכל זה לא מייירי אלא ברזאה סמוך לתשמיש, אבל אם לא רזאה סמוך לתשמיש, לא נאסרה על צעלה, ומוותרת לו לאחר עכרתה תמיד (צ"י בשם סה"ח וסמ"ג) ודינה כמו שאין לה וסת.

8) בדי השולחן יו"ד סימן קפ"ז ס"ק כו

גכז ולכן כל שרזאה ג"פ סמוך לתשמיש זכר, האחרונים לא העלו דבר ברהו בכתב הרמ"א בכמה זמן נקרא עדיין סמוך לתשמיש ריש (ג) שהכירה בה שיעור חצי שעה ריש שעה (ז) להקל דביותר מדי הלך כ"ב אמה (שהוא לערך כרבע מינוט) כבר יצא מדי ספק רזאה ב"ה ורזאה שאין להתמיד יותר מראי בדין זה שנוגע להחיד אשה לבעלה וכמה תקנה מצינו להחיל שלא להוציא אשה לבעלה עם שיעור חומרא של הרמ"א בה במחלוקת היא שניה שהאשכול (נכ) כתב שאין להתמיד בה וכן נראה דעה שאר (י) הפוסקים שלא החירו חומרת הראב"ד בה ולכן יש להקל קצת בה ובפרט אם לא פירש באבר חי אלא המחך עד שמת האבר ופירש באבר מה שאו יש בו כן לצרף שיחיי הזמן של מיתה האבר דדוקא באבר חי יש להחזיק שגורמה הראייה ע"י התשמיש (ו) ולא באבר מת:

9) בדי השולחן יו"ד סימן קצ"ז ס"ק ק"ד "והנה הפוסקים כתבו" עד סוף דבריו

הנה (קכג) הפוסקים כתבו שבשעת הטלת מי רגלים יתכן שהאשה תרגיש ביציאת דם היא סבורה שהיא הרגשה הכי רגלים וכן בשעת תשמיש יתכן שחורגש ביציאת דם היא סבורה שהיא הרגשה אבר התשמיש ולכן אם האשה מצאה כתם ויהדעת האי שבא מגופה כגון שבדקה הרף של בית הכסא וישבה עליו השחינה ובצאה עליו כתם או כיון שבדקה חלוקה לבשתו וסימשה ומצאה עליו כתם הוא (קכג) באופן שיהדעת כל מאודעותיה של אותה שעה מועטה שאין לומר שנתחשקה בדם צפור ולא אדעתה וכדומה מסאר חליות וגם מצאה הכתם סמוך (קכד) משם להטלה מי רגלים או סמוך לתשמיש הרי יש כאן חשש של טומאה דאורייתא שיש לחוש שבאמת הרגשה וטענה וסבורה והוא הרגשת המי רגלים או התשמיש ובמקרים אלו גם כתם הנמצא על דבר שאינו מקבל טומאה (קכז) סמא כיון שיש בה חששא דאורייתא וכן נראה שהיא טמאה במקרים אלו אפילו אם הכתם פחות מכגריס אם הכניס שבמקום ההוא אינם גדולים כשיעור הכתם וכל שכן אם אינם כצורים כינים כלל במקום ההוא דכל שאין לה במה לחלוח חזרו כתבים אלו להיות בהשש טומאה דאורייתא ואין לטהר אותם ועדין עה בביאורים שאפשר שיש להתמיד בה (ר"ל בפחות מכגריס שהוא גדול מהכניסה הצדקה כל שראתה סמוך לתשמיש או להשתנה אפילו אינו ברור לה שבא מגופה [וכל זה מייירי בכתם זה אבל כתם יבש אינו בדינים אלו כיון שידוע לנו שלא ראתה הכתם בשעת ההשתנה או התשמיש שלא היה תחתו להתייבש] והנה שיעור הסמיכות בזה להשתנה או לתשמיש (קכז) הוא השיעור המפורש בריש סימן קפ"ז שהוא בכדי שחורגש ייה לתחה הכר ותסול עד ותקנה כי אכנס אנו (קכז)

אינו בקיאים לטעה זה בצמצום וכל זמן שמתחפקה בשיעור זה צריכה להתמיד ומשיצא הספק בלבד טהורה שאי התר ליה כתם דעלמא שטהור בדבר שאינו מקבל טומאה או בפתוח מכגריס ועד ועדין מה שכתבנו עד כזה בביאורים:

הרגישה ולא מצאה דם- CD 6

1) תלמוד בבלי מסכת נדה דף טז עמוד א
איתמר; אשה שיש לה וסת, והגיע שעת וסתה ולא בדקה, ולבסוף בדקה, אמר רב: בדקה ומצאת טמאה - טמאה, טהורה. ושמאל אמר: אפילו בדקה ומצאת טהורה - נמי טמאה, מפני שאורח בזמנו בא. לימא בוסתות קמיפלגי, דמ"ס - דאורייתא, ומ"ס - דרבנן!

(2) תרומת הדשן שאלה רמ"ז "זנראה באשה בהרגישה" עד "כדמוכח בפשיטות"

ההאה כתם (נדה נ, ב) דפרך אנמצא לאחר זמן פטורין מן הקרבן אי דארגישה אמאי פטורין, אלמא דסברא דאורייתא היא מחייב עליה קרבן, וכיון דסברא דאורייתא היא הוי כלביד וסתיה דאורייתא, דאפילו בדקה ומצאתה טהורה טמאה כדאיתא פ' כל היד (נדה טז, א). מ"מ בניד הואיל ומצאת ליחלוחית דלובן על הנד אמרין דההיא טיפת לובן היא דארגישה דלובן רחוק גמי מן המקור קאתי,

נראה דאשה דהרגישה ובדקה אחיכ ולא מצאתה כלום יש לטמאה, דהאי יא טיפת דכ כחיהל ותקמח או דמוק, דהרגשה סברא דאורייתא היא, היכא דליכא למיחלי ההרגשה במידי אחריתי, כדמוכח בפרק

(3) דרכי משה יו"ד סימן קפ"ח אות ב "גם מה שכתב" עד סוף דבריו

הרואה כתם (נח: וכו') צריך עיין דהא בגמרא ריש הרואה כתם לא קאמר דהרגשה דאורייתא אלא במצאה כתם עם הרגשה או שמצאה דם במי רגליה (ב) אבל בלאו הכי לא משמע שם דטמא גב לא האריה לאחד מן הפוסקים שכתבו לטמאתה בהרגשה בלא ראייה כלל ולכן דבריו צריכים עיין ג):

גם מה שכתב מהרא"י דהרגשה דאורייתא כדמשמע פרק

(4) שולחן ערוך יורה דעה סימן קצ סעיף א

דבר תורה אין האשה מטמאה ולא אסורה לבעלה עד שתרגיש שיצא דם מבשרה, וחכמים גזרו על כתם שנמצא בגופה או בבגדיה, שהיא טמאה, ואסורה לבעלה אפילו לא הרגישה ואפילו בדקה עצמה ומצאה טהורה. וצריכה הפסק טהרה, שתבדוק עצמה ותמצא טהורה, ואחיכ תמנה שבעה נקיים חוץ מיום המציאה (כאילו ראתה ודאי, וכמו שיתבאר לקמן סימן קצ"ו). ואם הרגישה שנפתח מקורה להוציא דם ובדקה אחר כך ולא מצאה כלום, יש מי שאומר שהיא טמאה.

(5) שו"ת חתם סופר חלק ב (יו"ד) סימן קנ

מיהו כל זה בהרגשת פה"מ וכדומה דלא שכיחי הני הרגשות אלא על ידי שום מראה תהיה טהורה או טמאה ואבדה חזקתה עד שתבדוק אבל הרגשת זיבת דבר לח אפי' יהיבנא ליה להגאון נבי' ז"ל שהוא הרגשה דאורי' (מה שאניני מודה לו) מ"מ היינו שאם ראתה דם ע"י הרגשה כזו חייבים עלי' כרת שהרי הרגישה בבשרה וקורא אני בה בבשרה שתרגיש בבשרה אבל שיהיה הרגשה כזו מוציאה מחזקת טהרה שלה עד שנאמר שאם נאבד העד או שאינו בדוק תהיה בספק טומאה זה לא אמרי' וא"א לאומר כלל דכיון דהני נשי דידן רוב ימיהם מרגישים זיבת דבר לח ואיננו דבר חידוש אצלה כמו פתיחת פה"מ והרי אשה בחזקת טהרה עומדת בין וסת לוסת ואיה חזקת טהרתה ודוקא הרגשת פה"מ שהוא דבר רחוק ולא יארע לה כן על הרוב אלא בשעת וסתה וכדומה איכ אבדה חזקתה משא"כ בזיבת דבר לח ופשיטא שאינה טמאה יותר אלא כשאר בדיקות עד שאינו בדוק.

היוצא מדברינו לדינא יש כאן ג' דינים המוצאת כתם שיעורו בכגריס ועוד שהוא שיעור דם מאכולת גדולה שלא נמצא כן דם מאכולת בזמנינו ושיעור זה ציין בס' מעיל צדקה בדקדוק גדול וכמה טרחות ויגיעות יגעתי עד שבדקתי אחרי הגאון הזה ומצאתי שיעורו נאמן כמו שנדפס בספרו לא נשתנה הדבר כלל וכבר סלקתי מעליו כל תלונות הפלתי ואין כאן מקום להאריך בזה כי לא נשאלתי עליו עתה.

דין השני בדקה עצמה בעד שאינו בדוק ואפי' ע"י הרגשת זיבת דבר לח אעפ"י שגם דינו בשיעור מאכולת מ"מ אינני מטהר אלא בשיעור מאכולת קטן שבזמנינו או פשפש אם מצויים שם.

והשלישי כשהרגישה בבשרה ממש כדרך הנשים שמרגישי' פתיחת פה"מ או ועזוע הגוף ואפי' רק כעין צער עקיצת מ"ד וכדומה איז טמאה אפי' בדקה בכתונת שהוא גרוע מעד שאינו בדוק דעלמא מ"מ טמאה בכ"ש דמידי ספיקא לא נפקא ומ"מ ראוי לגעור בהנשים ולהודיע להן שלא תהיינה רגילות לבדוק בכתונת ומכ"ש בשעה שמרגישים ודרך בנות ישראל בודקת בעדים המכוננים לכך וראויות לבדיקה הנלע"ד כתבתי בקצור נמרץ ודי לחכם שכמותו הכיד אינ' פ"ב יום ה' כסליו תקע"ב לפ"ק.

6) חכמת אדם כלל ק"ג אות ג

ג ובן אשה שהיתה כהקטבת בחוזה ובח ועל ידי בת גדול של העיסוש ניתן סמנה לכבה מי רגלים לפי דעתה ולא ברקה עצמה ואחר כך מצאה בנהגיה בתם קסן פחות מכנרים תלינן במצוי שהיה מי רגלים דבן הדך נשים לפעמים, (הדוקא עיבוס פקדים הרבה הוא ווסת כדלעיל כלל ק"ג [כ"ח] פה שאין כן עיבוס איזה פקדים) (סדרו בהרה שם בשם כ"ב ק"ג [כ"ח]). ונראה לי שהוא הדין נשים [וא] שהגיל בהם ליחה לבנה ומוחזקות בזה אפילו הרגישה זיבת דבר לח ולא ברקה שהורה ביון שמוחזקה בכך ורגילה בכך ויב תלינן במצוי (ק"ג, בשער רוב וחוקה ס"י כ"א).

פתיחת המקור - CD 7

1) תלמוד בבלי מסכת נדה דף כא עמוד א
מתני'./ המפלת חתיכה, אם יש עמה דם - טמאה, ואם לאו - טהורה. ר' יהודה אומר: בין כך ובין כך טמאה. המפלת כמין קליפה, כמין שערה, כמין עפר, כמין יבחושין אדומים - תטיל למים, אם נמחו - טמאה, ואם לאו - טהורה. המפלת כמין דגים, חגבים, שקצים ורמשים, אם יש עמהם דם - טמאה, ואם לאו - טהורה. המפלת מין בהמה חיה ועוף, בין טמאין בין טהורין, אם זכר - תשב לזכר, ואם נקבה - תשב לנקבה, ואם אין ידוע - תשב לזכר ולנקבה. דברי רבי מאיר, וחכמים אומרים: כל שאין בו מצורת אדם - אינו ולד.
תלמוד בבלי מסכת נדה דף כא עמוד א
אלא אמר רב נחמן בר יצחק: באפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי, ובפלוגתא דהני תנאי, דתנאי:

2) תלמוד בבלי מסכת נדה דף כב עמוד ב
המפלת כמין דגים. וליפלוג נמי רבי יהודה בהא! אמר ריש לקיש: במחלוקת שנויה, ורבנן היא.

3) תוספות מסכת נדה דף כב עמוד ב
ליפלוג נמי רבי יהודה בהא - אשערה וקליפה לא פריך דליפלוג רבי יהודה דמועטין נינהו ולא שייך בהו פתיחת קבר.

4) שולחן ערוך יורה דעה סימן קצד סעיף ב
המפלת בתוך מ' אינה חוששת לולד אבל חוששת משום נדה, אפילו לא ראתה. הגה: מפני שא"ל לפתיחת הקבר נלא דם, ונפקא מינה דמיד (לאחר שספירה ז' נקיים מותרת ואינה חוששת לולד ד"ט).

5) בדי השולחן יו"ד סי' קצ"ד ס"ק ל"א

5א) שא"ל לפתיחת הקבר בלא דם. דעת הנודע ביהודה (מט) שהכלל הזה אמור הוא בין כשגרם הפתיחה הוא מבפנים כגון הפלת ולד וכדומה בין כשגרם הפתיחה הוא מבחוץ כגון אם הרוסא הכניס איזה כלי לבחוקה או לאיזו סיבה אחרת ופתח את פי המקור דגם בזה אי אפשר שלא יצא דם מן המקור והיא טמאה ריש (ו) חולקים על הנוב"י בזה וסוברים שאין חוששים לפתיחת הקבר כשהגרם הוא מבחוץ דרק (מ).

באחצרותא דלידה מצינו בגמרא שאי אפשר בלא דם כיון שהוא פועל על כל גופה עד שאמרו שהיא בדין מסוכנת לחלל עליה את השבת אבל בפתיחת פי המקור מבחוץ שאינו פועל על כל גופה אפשר שפיר שיפתח בלא יציאה דם ולמעשה כתב האבני (נב) נור שיש להחמיר בזה שהוא ספיקא דדינא וספק איסורא לחומרא [ואף במעוברת ומניקה חקינה (נג) יש להחמיר כן כי הכלל הזה אמור הוא בכל הנשים] והני מילי כשהכניס הרוסא שם איזה כלי אבל בבדיקת אצבע אין לחוש כי לעולם האצבע לא יגיע (נד) עד פי המקור וכן אם הכלי הוא קטן ברוחבו מרוחב אצבע קטנה שבארס שהוא לערך כחמשה עשר מילימטר גם כן (נז) יש להקל (נו) שלא להצריך ז' נקיים דבדבר מועט כי האי לא חשיב פתיחת הקבר אבל בכלי שהוא רחב משיעור זה צריכה לשאול אצל הרוסא ואם יאמר לה שהכניסו לתוך (נח) פתח המקור צריכה ז' נקיים אפילו אם

בדקה עצמה אחר כך ולא בטאף כלום:

6) תלמוד בבלי מסכת שבת דף קכט עמוד א

אמר רב יהודה אמר שמואל: חיה כל זמן שהקבר פתוח, בין אמרה צריכה אני ובין אמרה אין צריכה אני - מתללין עליה את השבת.

7) תלמוד בבלי מסכת שבת דף קכט עמוד א
מאימתי פתיחת הקבר? אמר אביי: משעה שתשב על המשבר. רב הונא בריה דרב יהושע אמר: משעה שהדם שותת ויורד. ואמרי לה: משעה
שחברותיה נושאות אותה באגפיה.

8) סדרי טהרה יו"ד סי' קצ"ד ס"ק כה מתחילת דבריו עד 'זראיה ברורה לזה'

בדקת את האשה אם הגיע זמנה ללדת או לאו מחזקין אותה בטומאה
והאריך לעשות סמוכות להמנהג ע"פ הדין מהא דאיתא בפרק מפנין דפתיחת
הקבר הוא משתשב על המשבר והא קיי"ל דאי אפשר לפתיחת הקבר בלא
דס לכן טמאה משישבה על המשבר:

ובתב על זה בספר סולת למנחה ח"ל ולעני"ד אין דבריו ברורים וכל שכן
אין מוכרחים דאף דקיי"ל דמשתשב על המשבר הוי פתיחת הקבר
היינו אם יולדת אח"כ מתוך קישור זה משא"כ אם אינה יולדת אח"כ והלכה
זמן רב ולא ילדה איגלאי מילתא למפרע שטעות היה וחבלי שוא היה גם
המילדת טענה.

(כה) פקעה ליליך. כשרת נחלת שבעה סימן ט' כתב באשה
שמלאו ימיה ללדת לפי דמיונה וקראו להמילדת וגם שאר נשים
סכימו שהגיע עתה עת לדתה והתעסקו עמה ואחר איזה שעות המילדת לא
אתה את הוולד ועדיין היא הולכת כמו ד' שברעות אח"ז וכריסה בין שיניה
הגשים מעידות שבכל מדינת פולין המנהג שתיכף שקראו להמילדת והיא

9) חוות דעת יו"ד סי' קצ"ד ס"ק א (בביאורים)

קצ"ד (א) יולדת כו'. נמשכות נחלת שבעה (סי ט) פוסק נאשה
שישנה על המשבר ופקקו החנלים וזכרים דלריכה ו' נקיים משום הא
דאמר בשם (קסט.) מאימתי מחללין עליה שכן משעם פסיחם הקבר וקפמי
עלם מאימתי פסיחם הקבר משעה שישנה על המשבר ואי אפשר לפסיחם
הקבר בלא דס עיי"ש:

[א] וז"ל: לא נראה כן דאם כן הא

דאמרין בסוף הסימן

יוצא דופן דטהורה מנהג וכי מיירי בלא
ישנה על המשבר כלל אלם ודאי נראה
דהא דאמרין דאי אפשר לפסיחם הקבר
בלא דס היינו דוקא כשהפילה איזה דבר
דנפסם הקבר כל כך עד שינא ממנה אז
אמרין דאי אפשר בלא דס אלם כשנפסם

הקבר ולא ינא ממנה [דבר] אף דס אינו יוצא ואף ראייה ממה שמשונה מולך
לומר שינא גם כן ממנה דס:

מראה דם- CD 8

1) תלמוד בבלי מסכת נדה דף יט עמוד א

מתני'. חמשה דמים טמאים באשה: האדום, והשחור, וכקרן כרכום, וכמימי אדמה, וכמוזג. בש"א: אף כמימי תלתן, וכמימי בשר צלי, וב"ה
מטהרים. הירוק, עקביא בן מהללאל מטמא, וחכמים מטהרין.

2) רא"ש מסכת נידה פרק ב סימן ד

ד [דף יט ע"א] מתני' חמשה דמים טמאים באשה האדום והשחור וכקרן כרכום וכמימי אדמה וכמוזג (אדמה) ב"ש אומרים אף כמימי תלתן
וכמימי בשר צלי. וב"ה מטהרין הירוק עקביא בן מהללאל מטמא וחכמים מטהרין. פרי' דמכאן משמע דירוק סתם הוא צבע הדומה לחלמון
של ביצה או לזהב הנוטה למראה אדמומית וכן משמע בפרק אלו טריפות (דף מז ב) גבי מראות הריאה דקאמר ככשותא וכמודיקא וכביצה
טריפה אלא ירוק דכשירה היכי דמי ככרתי ובפרק לולב הגזול (דף לד ב) נמי אמרינן ירוק ככרתי מכלל דסתם ירוק לא הוי ככרתי. ואמר
בבראשית רבה וירק את חניכיו מלמד שהוריקן בזהב וכן הוא אומר ואברותיה ברקרק חרוץ. אלמא דסתם ירוק הוא צבע הנוטה לאדמומית
כזהב ובדורות הללו אין בקי במראות דמים לישען על חכמתו ולהפריד בין דם לדם ואפילו בימי חכמי הש"ס היו מן החכמים שהיו נמנעים
מלראות דמים. כ"ש האידינא שאין לטהר שום דם הנוטה למראה אדמומית אם לא שיהא לבן וירוק כמראה הזהב אע"ג דתנא קמא סבר דדם
ירוק תולין עליו. נראה דהלכה כחכמים דמטהרין כי היכי דהלכה כב"ה דמטהרין כמימי תלתן וכמימי בשר צלי ולא כת"ק דאמר תולין. ה"ה
בדם ירוק אין הלכה כת"ק:
הדרן עלך כל היד

(3) מאירי נדה יט. ד"ה ומ"מ כל שיצא מ"זאע"פ שאין לירוק שום שייכות" עד "והלבן שהכשרנו"

ואע"פ שאין לירוק שום שייכות עם מראה דמים, לא מטעם זה, אלא שהיה סבור כאדום היה ולקה מעט זהו ירקתו וכדאיתא בגמרא ה. ומתוך כך איני מכשיר בזו אלא הירוק הגמור הדומה לכרתי.

(4) שולחן ערוך יורה דעה סימן קפח סעיף א

א. כל מראה אדום, בין אם היא כהה הרבה, או עמוק, טמאים וכן כל מראה שחור. ואין טהור אלא מראה לבן וכן מראה ירוק, אפילו כמראה השעווה או הזוהב, וכ"ש הירוק ככרתי או כעשבים. (מרדכי). (וכן מראה שקורין בל"א בל"א בכלל ירוק הוא), ואפילו יש בו סמיכות דם והוא עב הרבה, ואפילו הרגישה שנפתח מקורה, ובדקה מיד ומצאה מראות הללו, טהורה (ד"ע דלא כת"ה סימן רמ"ז דמגמגם בזה).
הגה: וכן עיקר. (ב"י וטור), דלא כ"ש מחמירין לטמאה א"ס יש בו סמיכות והוא עב. (ת"כ סימן רמ"ז). (ול"ס הרגישה שנפתח מקורה, ובדקה מיד ולא מלמך כל"ס, ע"ל סימן ק"ז).

(5) חכמת אדם כלל קי"ז אות ט

מ (וכ"ס) אחר כך תקח בגד ול"פשתן לבן ישן (כי החדש הוא קשה ויכולה לקלקל עצמה) או צמר גפן (לא) ותכניס באותו מקום (ל"ס) לחורין ולסדקין עד מקום שהשמש דש, ותראה אם יש בו (ל"ס) שום מראה אדמומית או שחור. ונראה לי אפילו כמראה גע"ל כשעוה ופשימא בזהב יש להחמיר בבדיקה זו (דאף על גב דקיימא לן בסימן קפ"ח וסעי' א') לירוק טהור כיון דש"ל"ה כתב בשם רש"ל שכתב בהר"ם מינין בשם הגדולים דאין לבהר במהירות, ולכן על כל פנים בבדיקה זו שעדיין היא בחוקת רואה יש להחמיר, כן נראה לי). (לה) ואם יקשה בעיניה מאוד להכניס כל כך בעומק מכל מקום תבדוק היטיב בחורין ובסדקים בעומק יפה כפי בוחה, אבל אם תכניס רק מעט ומקנחת עצמה אינו מועיל בל"ס ולא הוי בדיקה (לה) כלל (סעי' ו') ואותן הנשים הבודקות (ל"ס) באצבע הן נדות גמורות לכל דבריהן (סד"ס וס"ק כ"ג) בשם הנהות שערי דורא).

(6) פתחי תשובה יורה דעה סימן קפח ס"ק א

וע"י בס"ט בשם מ"כ שדם הנוטה לצבע (ברוין) שהוא כעין קליפת ערמונים וכמו משקה (הקאוי) שהוא טהור ואין צ"ל בכתם לפי שהוא אינו נוטה לאדמימות כו' ע"ש וגם אני מצאתי זאת כתוב והוא בשאלת יעביץ ח"א סי' מ"ד ע"ש:

7) שעורי שבט הלוי נדה סימן קפ"ח הערות לדינא בענין שינוי מראה (בסוף הסימן), מערה א

הערות לדינא בענין שינוי מראה
 א) יש שמציאים למורה הוראה מראה דס ורואה שהוא טהור, והאשה טוענת דכשינא ראתה שהוא אדום, אם בטוחה בדבריה אוליין צטר שעת יניאה מהגוף להחמיר וכמש"כ החכ"ז, ואע"ג דלא שכיח שהדס ישתנה הו' שיהא אנפשה חמיכל דאיסורא, אבל כשאומרת נדמה לי שהיה אדום נראה מהנסיון שא"ל לחוש, דאע"ג

דכשאומו כן צר סמכא שראה קודם שנשתנה וגם אח"כ — יש מקום לטמא מספק, אבל צכה"ג שחכם הנקי במראה ראה אותו עכשיו טהור בלי פקפוק, ולפי המליאות והבקיאות נראה שטהור היה גם מחילה, ומוכח נגדה (דף כ:) דהתפכות המראה לטהור לא שכיח, וגם דנשים אין בקיאות במראה ושכיח טעות בדמיון והנשים רואות מהרהורי לבם מחמת הפחד שיש להן, בזה מסתבר לחלום שגם קודם היה טהור כמצינו ברוב המראות, וחליין בטעות שמצייה יותר מאשר בשינוי, ומ"מ אין לדמות מילתא למילתא ונ"ע לדינא וממיד צריך לשאול, אבל טוב לדעת הערה זו. (שבט הלוי ח"ג סקכ"א).
 ועוד, דיש בטבע המראות דמראה רטוב יש לו בדרך כלל נטיה לורוד כשינא ואינו אדום, וכשמתייבש נהיה לזן, ועל זה סבורות שהיה אדום, וצכה"ג כשהחכם רואה מראה לזן טהור מסתמא טהור, אמנם מראה ורוד חמיתי יש להחמיר בו.

חכם הרואה דם-9 CD

1) תלמוד בבלי מסכת נדה דף כ עמוד ב
 דיצחק ברי: האי טיפתא קמייתא לא מיייתבין לה קמייהו דרבנן, משום דזהימא - לא חוינא, בין טמאה לטהורה ודאי חוינא. ילתא אייתא דמא לקמיה דרבה בר בר חנה, וטמי לה, הדר אייתא לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה - וכי לה. והיכי עביד הכי? והתניא: חכם שטימא - אין חברו רשאי לטהר, אסר - אין חברו רשאי להתיר! מעיקרא טמוי הוה מטמי לה, כיון דא"ל: דכל יומא הוה מדכי לי כי האי גונא, והאידנא הוא דחש בעינייה - דכי לה.

2) תוספות מסכת נדה דף כ עמוד ב
 כל יומא הוה מטהר לי כה"ג - משמע שלא היתה רגילה להראות לרב נחמן בעלה ושמא לא היה בקי והא דאמר ר"נ לעיל (דף יט:) בדם הקזה קבלה היתה בידו אי נמי היתה חוששת שמא היה מחמיר על עצמו להיות לבו נוקפו ופורש ולא יסמוך על חכמתו אי נמי שלא תתגנה בפניו אבל אין לומר דאסור לראות דמי אשתו דהא במס' נגעים (פ"ב מ"ה) תנן כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו ר"מ אומר אף לא נגעי קרוביו כל הנדרים אדם מתיר חוץ מנדרי עצמו ר' יהושע אומר אף לא נדרי אשתו ואילו כל הדמים אדם רואה חוץ מדמי אשתו לא קתני.

3) ר"ש נגעים פרק ב משנה ה "ושמא יש לחלק" עד סוף דבריו

הסמ"ט
 נאק בן כהן דלחמיק אסורא ליהכל דלא ליסתיק אסורא חולטמן בריה סמ"ט
 רב (דף פת) דחלק נבי עד אה מאן בלשרין לטורא סרען חי (נשיה סמ"ט)
 , ולא חמיק אסורא אב כהן דלחמיק אסורא לא :

4) תלמוד בבלי מסכת נדה דף כ עמוד ב
 דתניא: לא יאמר חכם אילו היה לח היה ודאי טמא, אלא אמר אין לו לדיין אלא מה שענינו רואות.

5) ש"ך יורה דעה סימן קפח ס"ק ג

ירוק כו' - כ' הביח דהיינו כשנשאיר ירוק מתחלתו ועד סופו אבל כשנשתנה לאחר שנתייבש הכתם ונעשה אדום בקצותיו טמאה דכשנעקר מן הגוף הוא לקה ונעשה ירוק וכשנתייבש חזר למראהו קצת שהיה אדום מתחלה ולכן כשיבא מראה ירוק ולבן לפני המורה בעודו לח לא יורה בו דבר עד שנתייבש עכ"ל ואין נוהגין כן ונראה דאחזוקי ריעותא לא מחזקינן וכדאמרין בפרק אלו טרפות גבי מראות הבני מעיים דא"צ לשלקן לראותן אם נשתנה מראיתם דאחזוקי ריעותא לא מחזקינן ונתבאר לעיל סי' (צ"ב) [ג"ב] ס"ק י"א והיה הכא כנ"ל:

6) תלמוד בבלי מסכת נדה דף כ עמוד ב
אמר רב אמי בר שמאל: וכולן אין בודקין אותן אלא בין חמה לצל. רב נחמן אמר רבה בר אבוח: בחמה, ובצל ידו. וכמוזג שני חלקים כו'. תנא:

7) תורת השלמים יו"ד סימן קפ"ח ס"ק א

איסורי ביאה (הל' יב, יג) משום דלדין אינו טהור אלא מראה לבן וירדק זה אין צריך עין ודקדוק היטב כי בקל יוכל להבחין כל זה לכן בכל ענין שירצה החכם יוכל לראות כדי לטהרה או לטמאה וכן כתב הראב"ד בהשגות א' בפרק ה' מהלכות איסורי ביאה (ה"ב) ע"פ שם:

קפח (א) כל מראה אדום. ה"ל הטור דבר תורה חמשה דמים טמאים באשה ותו לא והאידינא שנחמסם הבקיות חוזר לטמאות כל שיש בו מראה אדום וכו' ונראה לי דמטעם זה לא העתיק הטור והמחבר כיצד ינהג החכם עצמו לראות דם נדה דהיינו אם רואין דם בלילה ולעשות צל בידו על הדם ממבואר בסוף פרק כל היד (כ): וכן כתב הרמב"ם פרק ה' מהלכות

8) בדי השולחן סי' קצ"ו ס"ק פ"ד "והנה בספר פרדס הרמונים" עד סוף דבריו

והנה בספר פרדס רמונים (קכז) העיר בזה שלא ראה לבעלי ההוראה שיהיו נזהרים בזה שלא לפסוק על המראה בלילה וביאר שם הרמב"ם לא כתב להחמיר בזה אלא לאשה עצמה שאינה בקיאה כל כך במראה ואולי תבא לכלל טעות אם תבדוק בלילה אבל בראיית חכם לא אמרו הרמ"ם והנה לענין הנשים עצמן יש שנוהגות כהיום שמעיינות במוך דחוק של הפסק טהרתן למחר בבוקר וכמו שכתבנו למעלה בס"ק פ"ב וש אמנם שאין מקפידות על זה אלא מעיינות מיד בלילה וכנראה הטעם לזה שיש לספק ולומר שאור החשמל יפה גם כן לבדיקה ועדיף מאוד הנה: —

9) תלמוד בבלי מסכת נדה דף כא עמוד ב

בעא מיניה רבי ירמיה מרבי יו"א: הוראה דם בשפופרת מהו? +ויקרא ט"ז+ בבשרה אמר רחמנא ולא בשפופרת או דלמא - האי בבשרה מיבעי ליה - שמטמאה מבפנים כבחוז? אמר ליה: בבשרה אמר רחמנא ולא בשפופרת; דאי בבשרה מבעי ליה שמטמאה מבפנים כבחוז - איכ' נימא קרא (בבשר), מאי בבשרה - שמע מינה תרתי.

10) רא"ש מסכת נידה פרק ג סימן ב

ופליגי רבנן ור' אליעזר בטעמא דקרא דדרשינן בבשרה ולא בשפופרת. ר"א סבר דממעטינן שפופרת מטעם הפסקה וכן חתיכה היכא דאין הדם נוגע בבשרה. אבל אי פלאי פלויי קרינן שפיר בבשרה. ורבנן סברי טעמא דממעטינן שפופרת משום דאין דרכה של אשה לראות דם כך וכן חתיכה נמי אפילו אי פלאי פלויי לפי שאין דרך הנשים לראות כך והא דקאמרי רבנן אין זה דם נדה הכי פירושו אין דרך דם נדה רגיל לבוא בזה הענין וכן עשה מעשה רבינו שמשון באשה שנעקר מקור שלה וכמין חתיכות בשר היה נופל לה בבית החיצון וטיהר אותה לבעלה כיון שאין דרך נשים לראות כך.

11) בדי השולחן סימן קפ"ח ס"ק לה

הוציאה בזה דם טהור. וטעמא דמלתא מפני שאין דרך ראייה בן כ"ל ונחלקו הפוסקים בביאור דין זה דיש (פ) שכתבו חשיב שלא כדרך ראייה מפני שהדם הוא בתוך השפופרת ולא נגע בבשר של בית החיצון כשיצא מהמקור ודרכו של ראייה דם הוא בנגיעת הדם בגוף האשה כשיצא מהמקור ולפי ביאור זה אפילו אם לא הכניסה השפופרת עד לתוך המקור אלא העמידתו על (פג) פתח המקור באופן שלא נגע הדם ביציאתו בבית החיצון ג"כ טהור. ומאיך ניסא אם יצא הדם על גבי השפופרת (ר"ל עליו ולא בתוכו) היא טמאה אפילו אם הכניסה השפופרת עד לתוך המקור הוציאה הדם עם השפופרת דאע"פ שהכניסה השפופרת לתוך המקור היא שגרסה ראיית הדם ככל מקום חשיב בדרך ראייה כל שנגע הדם בגופה ביציאתו, והו' דיעה ראשונה בביאור דברי השו"ע, ויש (פג) שכתבו בביאור דין זה שהטעם שהוא חשוב שלא כדרך ראייה אינו מפני שלא נגע בבשרה אלא מפני שהראייה נגרסה ע"י השפופרת ומיירי שהכניסתו לתוך המקור עצמו הוציאה משם הדם ולפי ביאור זה היא טהורה ודקא אם הכניסתו עד לתוך המקור אבל אם הכניסתו רק עד פתח המקור והדם יצא מאליו. מחמת טבע האשה היא טמאה אפילו אם הדם בתוך השפופרת ולא נגע בבשרה. ולדינא יש להחמיר (פג) כפירוש זה:

1) תלמוד בבלי מסכת נדה דף סה עמוד ב
תנו רבנן: הרואה דם מחמת תשמיש - משמשת פעם ראשונה ושניה ושלישית, מכאן ואילך - לא תשמש, עד שתתגרש ותנשא לאחר. ניסת
לאחר וראתה דם מחמת תשמיש - משמשת פעם ראשונה ושניה ושלישית, מכאן ואילך - לא תשמש, עד שתתגרש ותנשא לאחר. ניסת
לאחר וראתה דם מחמת תשמיש - משמשת פעם ראשונה ושניה ושלישית, מכאן ואילך לא תשמש עד שתבדוק עצמה. כיצד בודקת את
עצמה - מביאה שפופרת ובתוכה מכחול, ומוך מונח על ראשו, אם נמצא דם על ראש המוך - בידוע שמן המקור הוא בא, לא נמצא דם על
ראשו - בידוע שמן הצדדין הוא בא. ואם יש לה מכה באותו מקום - תולה במכתה, ואם יש לה וסת - תולה בוסתה. ואם היה דם מכתה משונה
מדם ראייתה - אינה תולה. ונאמנת אשה לומר מכה יש לי במקור שממנה דם יוצא - דברי רבי, רשב"ג אומר: דם מכה הבא מן המקור - טמא.
ורבותינו העידו על דם המכה הבא מן המקור שהוא טהור. מאי בינייהו? אמר עולא: מקור מקומו טמא איכא בינייהו.

2) חזון איש יו"ד סימן פ"א ד"ה אבל מה שיש לדון

אבל מה שיש לדון נזהר כולו מדק שיהי' לו הכח וחולק במכתה,
ולא יצא דמיה רמיה ס"י קפ"ו דנכחה וכחך אין חולק
בכח, כגון נהניו כפיך וכגירל שאין דבר רמיה רק נאלץ ידוע
במכת מוליח כחך דם, אלה כמכת מוליח דם ופמחוב, אכני
ס"ס כמכת מוליח כחך דם ולכן ככפך רק אכני יכ' כלן גס דם
לף נכחה וכחך עכורכ, וננידוק דין לפי דברי כופלויס
בכפופות מוליחות דם כדלוי נכחה וכה, ולאי' יכ' נכקל לף
בכחה וכה, ולכן נזהר דנידוק דין נזהר כפי כיון דדם כוסה טובר
בכפופות ולכן כלן דם כמכת אלה דם נכח, מיכ' ז"ל דל"כ
נכח עכרה כמכת ננייה דלמל דם נזהר טובר דין כמכת וכנה
אומדן על כמכת מהרבה נכח ונה אמרי הנמיס נחקור
קפלויס אכ' דם נזהר טובר דין כמכת אלה ודלוי כל כפופות
פלוט ימכך לין דין נזהר נכך וככורכ.

3) תורת הבית להרשב"א בית ז שער ד (עמ' כ"ג.) "ומסתברא דאפי' אינה מרגשת" עד "והנה הרמב"ן"

דקתני נאמנת לומר מכה יש לה שממנה הדם שותת
ויווד לאו נאמנת לומר שממנה שותת ויווד קאמר אלא
כלפי שאמר אם יש לה מכה תולה במכתה קאמר שאין
אנו צריכין לדעת בבירור שיש לה מכה אלא היא עצמה
מרגשת במכה ונאמנת לומר מכה יש לה שיש שם דם
תולה במכתה שאנו אומר ממנה הדם שותת ויווד .
ובלישנא דתוספתא לא מצאתי שממנה הדם שותת ויווד
אלא כך שנויה בתוספתא . ונאמנת אשה לומר מכה יש
לי מן המקור ע"כ ודוק הנמרא בכמה מקומות לדוסוף
בלשון התוספתא דרך פירוש בעלמא ודעין באלו הוא
מקור התוספתא

. ומסתברא דאפי' אינה
מרגשת כמס שיהיה שותת ויווד מן המכה דהא דאין
עוניה בין מסתה ואי אפשר לה לידע אלא בבדיקה שפופרת
כדרך שאמרו בפרק תנוקת ברואה דם מחמת תשמיש
ודתם משמע וראי דברואה דם מחמת מכה אינה צריכה
שפופרת . דהנאי דתם הרואה דם מחמת תשמיש
משמטה פעם ראשונה ושלישית וכו' ככאן ואילך לא
תשמיש ע"י שתבדוק את עצמה כיצד בודקת עצמה מביאה
שפופרת וכו' ואם יש לה וסת תולה בטמחה ואם יש לה
מכה תולה במכה ואם היה דם מכתה משונה מדם ראייתה
אינה תולה ונאמנת אשה לומר מכה יש לה שממנה הדם
שותת ויווד . אלמא אף בלא בדיקה תולה במכתה דאף
בשיש לה מכה אי אפשר לה לדעת אם הוא מן המכה
אלא בבדיקה אלמא מן התם היא תולה במכתה . והא

4) הגהות מיימוניות הל' איסור ב פ' י"א אות ח "ובספר התרומה כתב" עד סוף דבריו

כתיבה כשהיה נוטל מן הדים סמנת וכן תולה במכה דהנאי נאמנת אשה לומר מכה יש
לי בשרת מקום שממנה יוצא דם משמע ודוק ידעתי מן המכה תולה אבל אם ספק
לא יין תולה אבל בשעת וסתה אפילו ידעתי מדאי שממנה מרגשת דם אין תולה בה דאם
לא מן המכה סמנת לידע אכנה כמכת תולה בה כדלול ש"ס עכ"ל ספר התרומה פ"ח
לדל ביה וד' ע"כ :

ובספר התרומה כתב דאשה שיש לה מכה בשרת
מקום וסתה ידעתי אם מרגשת דם או לא אם בודקת נכחה נאמנת בכך ומרגשת דם אי אדם

5) שולחן ערוך יורה דעה סימן קפז סעיף ה

אם יש מכה באותו מקום, תולין בדם מכתה. ואם דם מכתה משונה מדם ראייתה, אינה תולה בדם מכתה. הגה: וכל זה נאשה שיש לה
וסת קבוע, ולז' יכולים לחלות שלא נשעת וסתה במכתה, אע"פ שאינה יודעת כדלוי שמכתה מוליחיה דם. (כך משמע בפסקי מהרא"י סימן
מ"ז נהגהות ש"ד)

6) ביאור הגר"א יו"ד סימן קפ"ז אות י"ד "ומ"ש באשה שיש לה וסת" עד "אבל טעמו של הרב"

וכ"ש באשה שיש לה וסת כזו אכ"פ כזו אכ"ג שלא משמע כן מדברי הפוסקים סמך בזה על דברי המרדכי שפירש מ"ש בנמרא ואם יש לה וסת תולה בוסתה דאם יש לה וסת קבוע תולה שלא בשעת וסתה במכה אפילו אין לה מכה כלל ואף שאין הלכה כדבריו מכל מקום יש להצטרף בזה דעת הרשב"א שאין מצריך כלל לידע שהמכה מוציאה דם אפילו בשעת וסתה כן י"ל דעת הרב

(7) בדי השולחן סי' קפ"ז ס"ק פ"ג

(כ"ג) ואי יכ"פין לה"נה וכו'. ונחלקי הפוסקים בהבנת דברי הרמ"א בזה שיש (קכח) אומרים שלא הקיל הרמ"א במכה שאינו ידוע שמצויאה דם אלא לענין הוואה מחמה הכמיש המדובר בה בתחלה סימן זה ולומר שאם ראוה כ"ה יכולה לתלוה במכה ואינה נאסרת על בעלה כד"ן הוואה כ"ה דכ"ו שלא לאוסרה על בעלה (קכט) עולמית כמכנין אף על מכה כזו אבל לענין לטהרה לבעלה בראייה כזו לא סמכין לחלוה במכה אלא היא צריכה ספירה ז"ל (ואף לענין הרב שראתה בטעה חשמיש (קל) לא מטהרין לה עד שחספז ז"ל אכ"ג שלענין דין הוואה מ"ח תולין במכה ז"ל (קלא) אומרים שדעה הרמ"א להקל אף לענין דין נקירב וכו' לענין פירוש דברי הרמ"א, אבל לדינא (קלב) דעת הרב האחרונים להחמיר להצריכה ז"ל ואין מקילים אלא לענין הוואה כ"ה שלא לאוסרה על בעלה (קלג) עולמית:

ספק ספקא-CD 11

(1) שולחן ערוך יורה דעה סימן קפז סעיף ה

אם יש מכה באותו מקום, תולין בדם מכתה. ואם דם מכתה משונה מדם ראייתה, אינה תולה בדם מכתה. הגה: וכל זה באשה שיש לה וסת קבוע, ואז יכולים לתלות שלא בשעת וסתה במכה, אע"פ שאינה יודעת בזדא שמתה הוואה דם. (כן משמע בפסקי מהרא"י סימן מ"ז ובהכנות ש"ד) וכן אם אין לה וסת קבוע, והוא ספק אם הדם צא מן המקור או מן הלדדיון, תלין במכה מכת ספק ספיקא, ספק מן הלדדיון או מן המקור, ואח"ל מן המקור, שמא הוא מן המכה. אבל אם ידוע שצא מן המקור, אע"פ שיש לה מכה במקור, אינה תולה במכה, אם אין לה וסת קבוע, אלא אם כן יודעת בזדא שמתה מוואה דם. (כן משמע במרדכי ה"ג ובהג"מ פ"א דא"צ) (ועיין ס"ק כ"ג). ומ"מ בשעת וסתה, או מלי יוס ל"י יוס, אינה תולה במכה, דאליכ לא תעמאל לעולם. (ג"ז שם וצ"ז צ"ס סמ"ג וסמ"ק). וכחמיס, תולה בה בכל ענין (במרדכי).

(2) שו"ת נודע ביהודה מהדורה קמא-יו"ד סימן מא

אמנם אחר הישוב ועיין כבוד הש"ך במקומו מונח וכאן נראה ששגג בזה דכאן אין הספיקות שוין והספק הראשון מתיר יותר מן השני דאם הדם הוא מן הצדדים אז האשה טהורה וגם הדם טהור אבל אם הוא מן המקור רק שהוא מן המכה ואיננו דם נדה והאשה טהורה מ"מ הדם טמא ועיין דף ט"ז ע"א ודף ס"ז ע"א פלוגתא דרבי ורשב"ג בזה: ואנן קי"ל מקור מקומו טמא כמ"ש הרמב"ם ז"ל בפ"ג מהל' מטמאי משכב ומושב הלכה ט'. ועכשיו אף שאין לנו טומאה וטהרה מ"מ הדין דין אמת ומקרי ספק ראשון מתיר יותר ואפ"י באיזה סברה כל דהוא שאנו מייפיים הספק הראשון מן /האחרונים/ מאחרונים אידחי כלל זה דשני הספיקות הם שם אחד ושוב נקרא שני שמות.

(3) תלמוד בבלי מסכת נדה דף טז עמוד א

דתניא הוואה דם מחמת מכה - אפילו בתוך ימי נדתה טהורה - דברי רשב"ג, רבי אומר: אם יש לה וסת - חוששת לוסתה. מאי לאו, בהא קמפלגי, דמר סבר - וסתות דאורייתא, ומר סבר - וסתות דרבנן!

(4) תוספות מסכת נדה דף טז עמוד א

ומר סבר וסתות דרבנן - נראה דדוקא במרגשת שבא דם זה מן המכה ואפ"ה אם זמן וסת הוא אי וסתות דאורייתא חיישינן שמא גם מן המקור בא הדם אבל אם אינה מרגשת יציאת דם מן המכה טמאה לכ"ע אם הוא זמן וסתה דאי לאו הכי וכי לעולם לא תהא נדה והלא קודם מכה הוה לה וסת.

5) בדי השולחן סי' קפ"ז סעיף ה ד"ה בכל ענין

• ככה ענין. וכתב הגונאי תמיד סימן ק' דאשה שאין לה כחה יודעה אבל כרנשה כגב

בנושה יכולה לחלות כתמה בכאב ההוא לוטר שכואב לה מחמת כחה ומפני בא הדם אם יש לה וסת קבוע וכצאה הכתם שלא בשעת וסתה [ונראה דר"ל בנן שידוע שלא בא הכתב כשעה וסתה. ובנן שבינתיים נחבכ הבטן ענתרוד ויש להעיד בזה מלשון ספר התרומה שהובא בשורע וגרין ח"ל דאפילו אינה יודעה שמכחה דרכה להוציא דם (תולה בה) דכתמים דרבנן וסתם מכה היא כוציאה דם לפעמים עכ"ל ולכאורה לא שייך למימר הכי בכאב שהרי אינו ידוע אם הכאב בא מחמת מכה או לא. ועיין בחשר בית שלמה סימן י"ד שכפי הנראה לא סמך על דברי הגונאי אלא בצירוף עוד טעמים להקל:

6) תלמוד בבלי מסכת נדה דף כב עמוד ב

והתניא, א"ר אלעזר בר' צדוק, שני מעשים העלה אבא מטבעין ליבנה: מעשה באשה שהיתה מפלת כמין קליפות אדומות, ובאו ושאלו את אבא, ואבא שאל לחכמים, וחכמים שאלו לרופאים, ואמרו להם: אשה זו מכה יש לה בתוך מעיה שממנה מפלת כמין קליפות, תטיל למים, אם נמוחו - טמאה. ושוב מעשה באשה שהיתה מפלת כמין שערות אדומות, ובאה ושאלה את אבא, ואבא שאל לחכמים, וחכמים לרופאים, ואמרו להם: שומא יש לה בתוך מעיה, שממנה מפלת כמין שערות אדומות, תטיל למים, אם נמוחו - טמאה. אמר ריש לקיש: ובפושרין. תניא נמי הכי: תטיל למים, ובפושרין, רשב"ג אומר: ממעכתו ברוק על גבי הצפורן. מאי ביניהו? אמר רבינא: מעוך על ידי הדחק איכא ביניהו. התם תנן: כמה היא שרייתן בפושרין - מעת לעת הכא מאי? מי בעינא מעת לעת או לא? שרץ ונבלה דאקושי - בעינן מעת לעת, אבל דם דרכיך - לא, או דלמא לא שנא? תיקו. המפלת כמין דגים. וליפלוג נמי רבי יהודה בהא!

7) תוס' הרא"ש נדה כב: ד"ה אמרו

אמר אשה
ו ככה יש לה סמך
מפני כ"י לא שהיה
בדי לחכמים שהיה
לה מכה בתוך מעיה
דמי' אפילו אם נישח
שהיה כדאמרינן לעיל
הדחה דם מטה מכה
אפילו בתוך יד נטה
שמה' אלא אבא
והפושרים אלו אשה ו
מכה יש לה בתוך מעיה
דרכיך על' האמת
סי' אם נישח דם נדה
הוא ולא בא מחמת
מכה וכן דהיא שרייה
דשם: שרץ ונבלה
דאקושי בעינן מעת

לפי' חזקה הוא דם דהוא דלא כיקח יבשה אלא כפחה לשה ויל' וזהו מיד דם הנדה שעל רגלי הנדה שנתקבש והרבה אצל דם שאינו נשפה ודי וכן יודעה חסיה ולקח נר קטן וחק חב וכו' וזה נמי קטן לכתב נרדי אינן דה' דם הנדה דלא כיקח יבשה אלא כפחה לשה אבל דם הנדה כדנא יבשה מן הדרום אינו תול להיבש וכן נחל קדם צאתו: והכי נטה ויל' דה' אקושי נטה פני סמך דהוא הדעה והעולה להיבש והיבשה יסי' אבל דם הנדה אינו תול להיבש וכן נחל קדם צאתו:

8) טור יורה דעה סימן קפ"ו

בספר התרומה שאם תרצה להתרפאות צריכה שתתרפא קודם שתתחזק אבל לאחר שתתחזק צריך עיון אם תוכל לסמוך על רפואה לשמש אח"כ אפילו אם הוא רופא מומחה.

9) בית יוסף יורה דעה סימן קפ"ו

ח כתב בספר התרומה (סי' קז) שאם תרצה להתרפאות צריכה שתתרפא קודם שתתחזק אבל לאחר שתתחזק צריך עיון אם תוכל לסמוך על רפואה לשמש אח"כ אפילו אם הוא רופא מומחה. כן כתב בסמ"ג (לאוין קיא לט:): גם כן וכן כתב סמ"ק (סו"ס רצג) וזה לשונו צ"ע אם הוא יהודי רופא מומחה אם תוכל לסמוך עליו אם לא וכתבו הגהות מיימנות בפרק ד' (דפוס קושטא הכ"א) דברי סמ"ג ואחר כך כתבו (שם), ובתשובה סוף איסור סי' ג) בשם ריצב"א שאם אמר (לו) [לה] הרופא שנתרפאת משמשת על סמך דיבורו אם הוא ישראל כדאמרינן בירושלמי (שבת פ"ו ה"ב) נאמן הרופא לומר קמיע זה מומחה וריפאתי בו שלש פעמים אע"פ שיש לדחות דהוא איירי שידענו שריפא בו פעם ראשונה מ"מ דעתי נוטה להתיר בכל ענין אבל אין בידי להתיר על פי דיבור גוי אפילו ברופא [מומחה לרבים] דלא מרע נפשיה דקרינן בהו אשר פיהם דבר שוא (תהלים קמד ח) ומיהו אם תראה האשה שפסק דם וסתה וראייה שלה ע"י רפואות וניכר שהועילו נראה דיש לסמוך אף על הגוי כי לדבר זה יש רפואה כי ההיא (שם סו.) דהפילה חרות דם ואמר רבי נתרפאה זאת עכ"ל:

10) תלמוד בבלי מסכת גיטין דף ב עמוד ב

אימור דאמרינן עד אחד נאמן באיסורין, כגון חתיכה ספק של חלב ספק של שומן, דלא איתחזק איסורא, אבל הכא דאיתחזק איסורא דאשת איש הוי דבר שבערוה, ואין דבר שבערוה פחות משנים!

11) תוספות מסכת גיטין דף ב עמוד ב

הוי דבר שבערוה - האי דנקט דבר שבערוה אומר ר"י משום דבהאשה רבה (יבמות דף פת) בשאר איסורי כגון טבל והקדש וקונמות מספקא לן אי מהימן אפילו איתחזק איסורא ולא בידו או לא ואתי אי עד אחד נאמן בשאר איסורין אפילו איתחזק איסורא ולא בידו אמאי איצטרך וספרה לה לעצמה ויש לומר דס"ד דחשיב כמו דבר שבערוה.

12) תלמוד בבלי מסכת חולין דף צו עמוד א

תניא, קדרה שבשל בה בשר - לא יבשל בה חלב, ואם בשל - בנותן טעם, תרומה - לא יבשל בה חולין, ואם בשל - בנותן טעם, בשלמא תרומה - טעים לה כהן, אלא, בשר בחלב - מאן טעים ליה? השתא דאמר רבי יוחנן: סמכינן אקפילא ארמאה, הכא נמי - סמכינן אקפילא

13) תוספות מסכת חולין דף צו עמוד א

סמכינן אקפילא - אעיג דעובד כוכבים הוא כיון דקפילא הוא לא משקר שלא יפסיד אומנתו.

14) טהרת הבית חלק א סי' ה אות י"ב

י. אשה שראתה מהסת חשביש פנים אי פקטיים בלבו, ואהר כיפול הפאי אצל הפא מוכנה, אבר לה הרפא שהיא כבר כריאה, ושאיין חשד יותר שראתה דם מהסת חשביש, יכולה לספק עליו אפילו אם הוא הפא נז או הפא ישראל שאינו שומר תורה וצניעות, הטאיל ועדיין לא התחזקה בהאיה מהסת חשביש, שהוא כשלל פקטיים. ואפילו אם אחר כך הורה וראתה בהסת חשביש, אין אומרים אינלאו כילתא לספק ועדיין לא נתרפאה התחזקה בהאיה מהסת חשביש על ידי ציהוף שתי ראיות קדמות, אלא כשהיה לסנת מנין חדש ככאן ולהכא. וכן אם אבר הרפא שהיה לה ככה כאתו סקום תתרפאה על ידי כיפולו, וסככה עליו, תשוב חזרה לראיה מהסת חשביש. כונה מנין חדש ככאן ולהכא. אבל אם התחזקה לראות מהסת חשביש פעם פקטיים רחפים, וכיפלה אצל הפא נז או הפא ישראל שאינו שומר תורה וצניעות, וסחלו ככה בפרהסיא, אינם נאמנים לומר שנתרפאה שאינם נאמנים להצדיאה מחוקתה, ורק הפא ישראל שומר תורה וצניעות נאמן לומר שנתרפאה, אף על פי שכבר התחזקה לראות מהסת חשביש. ואם יש רגלים לומר שנתרפאה, כגון שהיה רגילה לכנא בהביב, ועל ידי הכיפול התרפאה על הרפא הפסיקה לכנא בתביב, וכל שכן אם פסק דם וסתה וראייתה על ידי התרופות, הוא הדין אם היתה סרנישה שיש לה ככה כפקוד וסככה ככה צעו וכאב, האחד כיפול הרפא התרפאה פסקו לה הבאכום, אלא גם הפא נז או הפא ישראל שאינו שומר תורה וצניעות, ובזמן הזה שהרפאים קובעים זאת על ידי צילוסים ובדיקות פנימיות על ידי פראתה הכיחזחה לשם כך, הויא כילתא דעבידא לאנלווי, נאמנים הרפאים לומר שנתרפאה גם לאחר שהתחזקה בהאיה מהסת חשביש.

דם בתולים-חלק א'-CD 12

1) תלמוד בבלי מסכת נדה דף סד עמוד ב

/מתני'/. תינוקת שלא הגיע זמנה לראות, וניסת, ב"ש אומרים: נותנין לה ארבע לילות, וביה אומרים: עד שתחיה המכה. הגיע זמנה לראות וניסת, ב"ש אומרים: נותנין לה לילה הראשון, וביה אומרים: עד מוצאי שבת, ארבע לילות ראתה ועודה בבית אביה, ב"ש אומרים: נותנין לה בעילת מצוה, וביה אומרים: כל הלילה כולה.

2) תלמוד בבלי מסכת נדה דף סד עמוד ב

אמר רב: בוגרת נותנין לה לילה הראשון, וה"מ - שלא ראתה, אבל ראתה - אין לה אלא בעילת מצוה, ותו לא.

3) תלמוד בבלי מסכת נדה דף סה עמוד ב

דתניא רבותינו חזרו ונמנו: בועל בעילת מצוה ופורש. אמר עולא, כי הווי בה ר' יוחנן ור"ל בתינוקת לא הווי מסקי מינה אלא כדמסיק תעלא מבי כרבא, ומסיימי בה הכי: בועל בעילת מצוה ופורש. א"ל ר' אבא לרב אשי: אלא מעתה - בעל נפש לא יגמור ביאתו! א"ל: איכ - לבו נוקפו ופורש.

4) שו"ת הרשב"א חלק ז סימן קסא

ואעי"פ שהבועל את הבתולה ואפי' קטנה חששו להחמיד בדמיה דאסיקנא התם בכלהו בועל בעילת מצוה ופורש ואעי"פ שאין לך מכה

גדולה מזו התם משום דאיכא למיחש לשמואל דאמר יכולני לבעול כמה בתולות בלא דם אבל כאן דאיכא מכה ממש תלינן. ועוד דבבתולה יש להחמיר לפי שאינה אלא שעה אחת ופעם אחת אבל כאן אם תחוש אף אתה אוסרה על בעלה:

5) רא"ש מסכת נידה פרק י

סימן א
א תינוקת שלא הגיע זמנה לראות ונשאת בית שמאי אומרים נותנין לה ד' לילות. ובית הלל אומרים עד שתחיה המכה. הגיע זמנה לראות ביש אומרים נותנין לה לילה ראשונה. וביה אומרים עד מוצאי שבת ארבע לילות. ראתה ועודה בבית אביה בית שמאי אומרים נותנין לה בעילת מצוה. וביה אומרים כל הלילה שלה:
גמ' אמר רב בוגרת נותנין לה כל לילה הראשונה. והי"מ בלא ראתה. אבל ראתה אין נותנין לה אלא בעילת מצוה ותו לא [דף סה ע"ב] רב ושמואל דאמרי תרווייהו הלכתא בועל בעילת מצוה ופורש סברי כרבותינו דתניא רבותינו חזרו ונמנו שהוא בועל בעילת מצוה ופורש ואע"ג דרב קאמר בוגרת נותנין לה כל לילה הראשונה אליבא דמתני' אמר ואיהו סבר כרבותינו שהסכימו להחמיר בדורות האחרונים. אמר עולא כי הווי רבי יוחנן וריש לקיש בתינוקת לא מסקי בה אלא כדמסיק תעלא מבי כרבא ומסיימי בה הכי בועל בעילת מצוה ולישנא משמע כי הווי בתינוקת בכל חילוקי בתולות האמורות בפרק תינוקת אפילו בלא הגיע זמנה לראות ולא ראתה בכלן החמירו בשוה ונראה לי דטעם לחומרא זו לא בשביל שנחוש שמא יצא דם מן המקור עם דם בתולים דלמה נחוש בתינוקת שלא הגיע זמנה לראות ואפי' באשה גדולה למה נחוש הא אמרינן לקמן (סימן ג) דאפי' אשה שהוחזקה להיות רואה מחמת תשמיש אם יש לה מכה תולה במכתה ולא חיישינן שמא יצא דם המקור עם דם מכתה. ואין לך מכה גדולה מזו שנבעלה ויצא ממנה דם בתולים אלא טעם חומרא זו משום דבעילת מצוה לכל מסורה ואין הכל בקיאין בחילוק שיש בין תינוקת שלא הגיע זמנה לראות ובין הגיע זמנה ובין בוגרת ובין ראתה ובין שלא ראתה ועוד משום דחתן יצרו תוקפו הלכך הסכימו רבותינו להשוות כולן וליתן להם דין חומרא שבחומרות. דהיינו בוגרת שראתה דנותנין לה בעילת מצוה פי' נותנין לה אותה הביאה שבעל כדרכו וגומר ביאתו ואין צריך לפרוש כדרך המשמש עם הטהורה ופירסה נדה תחתיו דנועץ ציפורניו בקרקע עד שימות האבר (שבועות דף יח א) אלא פורש אפי' בקושי אע"פ שיציאתו הנאה לו כביאתו. דביאה זו נתנו לו שיבעול ולא חששו להנאת יציאתו: כדרך ששנו במשנה נותנין לה ארבעה לילות. ולא כמו שפירש הראב"ד וז"ל דעומד עד שימות האבר דאיכא מאי נותנין לה דקאמר על כרוח צריך לבעול בעילת מצוה. אלא הכי פירושה אע"ג דהחמירו לעשותה כנדה אחר בעילה זו נותנין לו לכל ביאה זו שיבעול ויגמור. וכיון שהחמירו בביאה זו לעשותה כנדה הלכך אפי' בעל ולא מצא דם כיון דרוב נשים יש להן דם בתולים חיישינן שמא היה שם טיפת דם כחרדל ונאבד. או שמא חיפהו שכבת זרע. דבהטייה (גמ' לא תלינן דמילתא דלא שכיחא הוא. כדאמרינן (דף סד ב) בעל ולא מצא דם וחזר ובעל ומצא דם רבי חנינא אמר טמאה ורב אסי אמר טהורה ר' חנינא אמר טמאה דאם איתא דהוה דם בתולים מעיקרא הוה אתי. רב אסי אמר טהורה דלמא איתרמי ליה כשמואל דאמר שמואל יכול אני לבעול כמה בתולות בלא דם. ואידך שאני שמואל דרב גובריה. ואפי' בוגרת נמי ואע"פ שאין לה טענת בתולים מכל מקום דכיון דיש בוגרת שיש לה דם בתולים לא פלוג וצריך לפרוש אפי' לא מצא דם. גרסינן בירושלמי שמואל אמר כל ההיא הלכתא דריש פירקא אחריתא דנדה להלכה אבל לא למעשה. רבי ינאי ערק אפי' מתינוקת שלא הגיע זמנה לראות ונשאת:

6) שולחן ערוך יורה דעה סימן קצג

סיף א
הכונס את הבתולה, בועל בעילת מצוה וגומר ביאתו ופורש מיד. אפילו היא קטנה שלא הגיע זמנה לראות ולא ראתה, ואפילו בדקה ולא מצאה דם, טמאה שמא ראתה טיפת דם כחרדל וחיפהו שכבת זרע. הנה: ויש מקילין אס לא ראתה דם, (הגהות מיימוני בשם איכא מ"ד). ונהנו להקל אס לא גמר ביאה רק הערה זה ולא ראתה דם; אכל אס צא עליה ביאה ממש, לריך לפרוש ממנה אע"פ שלא ראתה דם (טור ובי' בשם רוב הפוסקים). ובעל נפש יחוש לעלמו שלא לשחוק בחיטויות. ולריכה שחפסוק צטהרה וחזדוק כל שצעה, ולא תחיל למנות עד יוס ה' לשימושה. ונהג עמה ככל דיני נדה לענין הרחקה; אלא שנה גמורה אסור לו לישן על מטתה אפילו כשאוינה צמטה, וזו מותר לו לישן בצותה מטה, לאחר שעמדה מאללו, ואפילו צסדין שהדס עליו.

דם בתולים-חלק ב' / דם חמוד-CD 13

1) שו"ת אגרות משה חלק יו"ד א' סימן פו
בהוציאו הבתולים ע"י אינסטרומענט אם צריכה לישב ו' נקיים.

נשאלתי מאחד כאשר לא היה אפשר לו לבעול ביאה ראשונה מצד שהפתח היה סתום ביותר והוצרכה לרופא שיפתח את הפתח באינסטרומענט ולהוציא הדם בתולים ואם לא יבעול באותו יום אמר הרופא שיש לחוש שיתדבק עוד הפעם אם יש בזה דין פרישה עד אחר ספירת ד' נקיים וטבילה.

והשבתי שמונתר לבעלה ואינה צריכה ד' נקיים וטבילה כי הרי דם בתולים הוא בעצם דם מכה ורק במה שיצאו ע"י ביאה אסרו חכמים ולא ע"י הכאת עץ ומאשינקעס /ומכונות/. ועיין ברא"ש ר"פ תינוקות ובב"י יו"ד סי' קצ"ג בשם הרשב"א מה שתירצו על עצם הגזירה וטעמיהם ליתנהו ביצאו ע"י הכאת עץ וכדומה, ואף טעם ב' דהרשב"א דמשום שהיא מכה רק לפי שעה אסרו אין שייך בכאן שיש לחוש שיבדקו /שיבדקו/ עוד הפעם וא"כ הוא חשש לעולם שלא יוכל לבעול. אך אף אם לא היה מה לחוש שיתדבקו נמי יש להתיר חדא דטעם זה של הרשב"א אינו להלכה עיין בסד"ט שהקשה ממה שתולין אף במכה שהיא לפי שעה, ועוד דברור דגם הרשב"א יודה שתלינן דלא כסד"ט בדעת הרשב"א ורק הוא טעם נוסף על מה שחששו בביאה לדם חמוד שהוא חשש רחוק משום שהוא לפי שעה אבל ע"י עץ וכדומה שליכא חמוד אין לחוש אף לדידיה. ואף לרמב"ן בהלכותיו סוף ספר בעלי הנפש שסובר שאין תולין במכה כדחוינן שאסרו בבתולים נמי מסתבר שע"י עץ וכדומה מותרת דהרי אין מקום לחוש כלל והרי זה דבר ברור שהוא דם הבתולים ורק ע"י ביאה שקצת ספק יש דלמא היה גם דם מהחמוד רק שיש לתלות אוסר הרמב"ן ויליף מזה גם שאין תולין במכה כיון שיש קצת ספק שמא הוא גם דם נדה אבל לא בידוע שרק מהמכה יצא הדם שבוה לא יפלוג הרמב"ן. ולכן אין לנו אלא מה שמצינו שאסרו חכמים שהוא רק כשיצאו הבתולים ע"י ביאה.

ואם ע"י ביאתו אח"כ ימצא דם עדין יתלה בדם בתולים ויצטרכו לפרוש עד שתספור ד' נקיים ועד שתטבול. ואם לא ימצא דם לא יצטרך לפרוש דיש לתלות שכל הדם יצא ע"י מעשה הרופא אף אם יאמר שעשה רק פריצה דחוקה משה פיינשטיין

(2) טהרת הבית חלק א סי' י אות ה

ה. אם הביאה הראשונה היתה כגמר ביאה, וכביאה השניה לא ראתה דם, ואחר כך נמצא כתם על הסדין, אם אין בו כנגרים ועוד טהורה, אף על פי שהרגישה קצת כאב וצער בעת התשמיש, שיש לתלות הכתם במאכולת וכיוצא בזה. וכן אם נמצא על בגד צבעוני, אפילו הוא יותר מכנגרים ועוד יש להקל. ואם נמצא הכתם על הסדין שתחתיה, מיד לאחר הביאה השניה, יש להחמיר ה.

(3) תלמוד בבלי מסכת נדה דף טו עמוד א

אמר רבא תבעוה לינשא ונתפייסה - צריכה שתשב שבעה נקיים. רבינא איעסק ליה לבריה בי רב חנינא, א"ל: סבר ליה מר למכתב כתובה לארבעה יום? א"ל: אין. כי מטא לארבעה - נטר עד ארבעה אחרינא, איעכב שבעה יומי בתר ההוא יומא. א"ל: מאי האי? א"ל: לא סבר לה מר להא דרבא, דאמר רבא: תבעוה לינשא ונתפייסה - צריכה לישב שבעה נקיים א"ל: אימר דאמר רבא - בגדולה דקחויא דמא, אבל בקטנה דלא חזיא דמא - מי אמר? א"ל: בפירוש אמר רבא ל"ש גדולה לא שנא קטנה. גדולה טעמא מאי - משום דמחמדא, קטנה נמי מחמדא.

(4) תלמוד בבלי מסכת נדה דף כ עמוד ב

אפרא הורמיז אמיה דשבור מלכא שדרה דמא לקמיה דרבא, הוה יתיב רב עובדיה קמיה, ארזיה אמר לה: האי דם חימוד הוא. אמרה ליה לבריה: תא חזי כמה חכימי יהודאי!

(5) חיי הר"ן דף כ: ד"ה האי דם

שדס חימוד טהור, אפשר שנמשך אף דכ נרות עמר¹⁸¹:

[כ, ב] האי דם חימוד הוא. פירשו בו דכ חימוד הוא וטהור¹⁸⁰, והקשו על זה מדאמרי' בפ' בתרא דמכלתין¹⁸¹ תבעוה לינשא ונתפייסה צריכה לישב ד' נקיים, כלומר משום דמחמדא, אלמא משמע דדם חימוד טמא הוא. אלא דאי האי דקאמר דם חמוד לא לטהרו: אחר¹⁸² כן, אלא כדי להראות חכמתו¹⁸³. ול"נ דאפשר דאי קים לן ודאי דדם חימוד, טהור. והאי דצריכה לישב ד' נקיים, משום דאגב חימוד מתעוררים דמיה. ואף על פי

6) ט"ו יו"ד סימן קצ"ב ס"ק א

קצ"ב (סעיף א) (א) יבא בהבנת היסודות בה. כחצ הרצ המגיד בפרק (ט"ו) [י"א] דהלכות איסורי ביאה (ה"י) דזו היא מדרבנן דהס

החמירו בצורה זאת ומן המורה מותרת גמורה שהרי אפילו
ראתה בלא הרגשה מן המורה אינה טמאה כל שכן זו שלא מלאה
אפילו כחם כו' עכ"ל ובה יחא לי הא דאיתא פרק קמא דטוטה
(י.) גבי חמך (נדאג"ה לא יד) ותשנ נפשה כיוס שנחנה כיוס
! לדבריה שאמרה ליהודה טהורה אני

מנדה (א) וכן מלינו (דמג ג ו)
נרות שנגנסה למטמו של צופי אחר
שטבלה אן וקשה הא לריסם שנכה
נקיים אחר שנחפייסו צמד לישא זה
את זו ולפי מה שכחנמי יחא
דעדין לא היסו גורה זאה: א"א
לנריך עיון עיון שיהא מדרבנן היכן
מלינו שהידישי גורה זו אי כהיה
דנבא (ג:) דאמר תנעוה לישא
ונחפייסה לריכה לישנ שנכה נקיים
ורבא הוא שהמליא חומרה זו דימי
קשה מהיהא דפרק החולק (ינחוב
לו:) רב כי איקלג לדדשיר אחר
מאן בעיה למהיו איחמה ליומא

ופרטינ עליה והא אחר רבא תנעוה לישא ונחפייסה לריכה לישנ
כו' מאי פריך הא נחמדשה חומרה זאה דימי רבא. ונראה לי
דנאותה שעה שגורו הכמים על הכלמים כדאיתא רש סימן ק"ך
ולא החירו בשלל שלא הרגישה נעשה גם גורה זאה ואין מושיל

לה מה שלא הרגישה כן נראה לי: ויוד נראה לפרק דגבי חמך ורזח לא היה השש שמה תראה מהמה חימוד דמיד שנחפייס
יהודה (ב) ג ונעו, או היו עממס נמטה והיו ליה כמי שיש לו פת נקלו מה שאין כן בשאר כלה:

טבילה קודם חופה/יחוד עם הנדה-14 CD

1) שולחן ערוך יורה דעה סימן קצב סעיף ב

שבעת ימים הללו מונים אותה משעה שהיא סומכת בדעתה ומכינה עצמה לחופה, אף על פי שלא נתקדשה עדיין. הגה: ויש לסמוך
הטבילה סמוך לבעילת מנחה ככל מה דאפשר, (כך משמע במדכי בשם רש"ם ור"מ ורוקח בשם אביו ורבותיו ובהגהת מיימוני פ"א דהלכות
אי"צ), והמנהג לעצול הכלה ליל ד' אף על פי שלא חנעל קודם מולאי שבת (מדכי שם), אבל אין להרחיק הטבילה מן הבעילה יותר מזה. ואם
לא חנעל צמולאי שבת, יש לה לבדוק עלמה בכל יום עד בעילת מנחה, (שם ובהגה וצחוספות פ"ק דיומא דף י"ח), ודוקא לכתחלה, אבל בדיעבד
אין להחמיר אם בדקה רק פעם אחת חוץ ז' (ב"י). וכל חתן ישאל לכלה קודם שיגיע בה, אם שמרה ז' נקיים, (הג"ה ש"ד).

2) בדי השולחן יו"ד סימן קצ"ב ס"ק י"ח, כ"ח, כ"ט

1. (יה) פשיעה שהיא סומכת בדעתה ובח"י יש (כז) נקיים שכתבו וכל זמן שלא נכתבו הנאים וגם לא עשו מצד החתן איזה קנין לשעבדו בקנס לישא האשה [וכמו: תבאר באבן העזר סימן נ"א לפני הקנין המועילים בזה] אינה יכולה עדיין למנוח ז' נקיים אפילו התחילה כבר הכין עצמה לחופה שאינה סומכת דעתה על הנישואין שחוששת שמא יחזור בו החתן ואע"ג דכתיב שאריה

ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב (לו) ומסתמא לא יחזור בו היא (לז) אינה סומכת על זה ויש (נח) חולקים בזה וסוברים שכל שגמרו הענין בהחלט להנשא החשבה שעת תביעה אפילו היה רק בדיבור בעלמא ובחשר המהרש"ם (נכ) כתב שיש לחוש לכתחלה לדעה הראשונה אמנם אם התחילו מצד החתן להצטק בצרכי החופה והוציאו סמך על זה יש (נ) להקל בזה אף לכתחלה דבכהאי גוונא סומכת דעתה שפיר שלא יחזור בו וכדרך שאמרו בגמרא (מא) אף אדם טורח בסעודה ומפסידה [וכן אם החתן שלה לה סבלנות (פי' מתנוח שדרך חתן לשלוח לבלתו) גם כן (מג) סמכה דעתה שפיר] ולכן כהיום שעל פי רוב מוציאים הוצאות או עכ"פ משתעבדים להתצאות על החתונה ועיני הדיור כמה יסיב קידם החתונה יש לספור ז' נקיים מן העת ההיא אף שלא נכתבו זה לזה כלל בקשר שידוכים:

3) שולחן ערוך יורה דעה סימן קצב סעיף ג
 אם דחו הנישואין מחמת איזה סבה אף על פי שישבה ז' נקיים צריכה לחזור ולישב ז' נקיים (ולטבול) כשיתפשרו לעשות הנישואין, (אף על פי שבדקה עצמה תמיד בימים שבינתיים, לא מהני), (מרדכי הי"ג ובמהרי"ק שורש קנ"ט)

4) תלמוד בבלי מסכת כתובות דף ד עמוד ב
 וכן מי שפירסה אשתו גדה ולא בעל, הוא ישן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים.

5) שולחן ערוך יורה דעה סימן קצב סעיף ד
 עבר וכנסה תוך זמן זה, וכן חתן שפירסה כלתו גדה קודם שבא עליה, לא יתייחד עמה, אלא הוא ישן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים. הגה: יש אומרים אם היחה עהורה כשנשאת ולא בא עליה, ופירסה גדה אחר כך, א"ל שימור עוד, (ת"ה סימן רנ"ג והגהות אלפסי), והמחמיר חע"ז (ת"ה סס). ואין לחלק בזה בין בחור לאלמן או בתולה לאלמנה, (רבינו ירוחם נתיב כ"ז). י"א שאסורה ליחד עמו זיוס, כמו זלילה, וא"ל להיות שתי שמירות, רק הוא בין האנשים או היא בין הנשים (טור זשס הרא"ש). ואם אינס ישנים צחדר א' אינן לריכים שימור כלל, (ב"י זשס הראש"א). וי"א דזלילה לריך שתי שמירות, וזיוס מותר להתייחד, (הראב"ד). והמנהג ליקח קטן אלל החתן וקטנה אלל הכלה, ואין מתיחדין זיוס כלל קטן או קטנה

6 טהרת הבית חלק א סימן ט אות י עמ' תצ"ד ד"ה והנה בשו"ת חשב האפוד

והנה בשו"ת חשב האפוד חלק ב' (סימן קמו) נשאל אודות חתן טבלילה הראשון ביקש לקיים בעילת מצוה, וכשהרגיש קצת סירוב מצדה נמנע מלבוא אליה, ובלילה השני שכבו בקירוב בשר אך מחמת עייפות לא הצליח לבעול בעילת מצוה, ואחר כך פירסה נדה, והשיב, שהוא יצ"ו רגיל להורות שאם היו כבר בקירוב בשר אלא שלא הצליח החתן להוציא מחשבתי מן הבח אל הפועל לביאת מצוה, אז אין עליהם יותר חיוב שמירה, שהחתן יישן בין האנשים וכו', אלא דינם ככל איש ואשה שהתורה העידה עלינו סוגה בשוטנים, וראיה לזה ממה שכתבו התרומת הדשן והרמ"א שאם היתה טהורה כשנישאת ולא בא עליה ופירסה נדה אחר כך אינם צריכים שמירה, וכן הסכים השי"ך בנקודות הכסף. ואין לומר דשאני נידון התרומת הדשן שראינו דלא תקיף ליה יצריה, אבל כאן שביקש לבעול, אלא שהיו סיבות שלא בעל, יש לומר שצריכים שמירה, זה אינו, דלא מסתבר כלל לומר דהתרומת הדשן מיירי שהחתן דחה בעילת מצוה ללא כל סיבה, דאטו בשופטני עסקינו, אלא ודאי שכל שלא בא עליה אפילו מחמת איזו סיבה קלה, מוכח דלא תקיף ליה יצריה כל כך, ואף כאן שיטן עמה בקירוב בשר ומחבת עייפות לא הצליח לקיים ביאת מצוה, חזינו דלא תקיף ליה יצריה, ומה שביקש לבוא עליה, הוא כדי לפרוע חובו. ואף כההרומת הדשן והרמ"א סיימו שהבהמיר תבוא עליו ברכה, בנידון דידן אין צורך להחמיר כלל, כיון ששכבו בקירוב בשר, ופעמים רבות שאין ההתנים מצליחים לבוא לידי גמר ביאה במשך מספר שבועות או חדשים, וידוע שהעיקר בזה תלוי בהרגעה העצבים. ולכן המורה להחמיר בזה יחוש לעצמו שהוא טובר בכך את רוהו של החתן, כי סידור השמירה גורם צער רב להתן ולכלה ולקרוביהם. ואחריתה מי ישורנה. ע"כ. אולם בספר דבר הלכה בתשובה (עמוד קסט) כתב, שאם לא הגיע החתן לכלל העראה, אלא שכבה בקירוב בשר ונשיקה, ואחר כך פירסה נדה, העיד הרה"ג רנ"ק שבא מעשה כזה לפני הגאון החזון איש, והורה שאסורים ביחוד. ע"כ. [ומוכח שגם החזון איש סבירא ליה טעל כל פנים אם עשה העראה מותרים ביחוד]. ולענין הלכה נראה לי שהכל לפי ראות עיני המורה דעראה, ואם יראה שהחתן והכלה יראי שמים ואין חשש כל כך שיבואו לידי איסור ח"ו, וגם יש טירחא בסידור השמירה, יוכל לסמוך על דברי הרב בעל חשב האפוד להקל. וכן מתבאר מדברי ידידנו הגרא"י גלדינברג בשו"ת ציץ/אליעזר ח"ו (סימן מ' פרק כה אות ד). ע"ש.

כלה שפרסה נדה/ימי נדה וזיבה-CD 15

1 חזון איש יו"ד סימן צ"א ס"ק ג

2) יר"ד סי' קל"ג וכמובן לוקה קמן כו', כנס דעת כהר"צ דנריך ב' שמירות ודעה כהר"ש דלא קחמנ, וכה דמותר כס נשים לחוד וכלה וכלה חן הנה מחוזה כס כניסו כלה לשחו משמרתו וממילא כההרה שומרתו, ולדעה כהר"צ כחמירו ככל חכמים צווחו, וכנס נחלקי להשוות ז"ל הכ הנשים כוה דוקה שיכא שניס נשדו ונכנסים כהז מיופוט הנשים שניס ונד"ת כי נכס כמרדכי ונדה סני, וכן הנשים כיינו כככל וזה עמ"י, ונראה דנדעה כהר"ש דכני נדה שמירס, הפ"י הכ נימח דנעיין שניס זולתה, מ"מ אם הנה עס כככל ומהה עמס בני, שברי יב כהן שניס שמשמירס חוהס, וזה נימח נדעה כמרדכי דכני נדה ונכל כנר ינלחו דעה כהר"צ שברי יב כהן ב' שמירות, הנה הכ ננקוט חוממי תרויסו דנעיין ב' שמירות ונכל שמירס שניס כדיון נה ינלחו נמשכמו, ונה נכנו נכחמיר כולי כחי, ונקיטור ככניג כנגניון כי נכס ב"ש שלח כמכנב מן כדיון, דכ"ל דכר"ש לנה הנה על כהר"צ ככנב שפי"ו ונה נראה לחלק בין הנשיות לפי דעה תרויסו ככדדי מיחל וכמ"ש ב"י חכ דעה רכ"ה לכן חין מקום נפקק על מוכב רמ"א, ונראה דפ"י נגדול עשו ונדונכ ממכ

מחל ודכ"ג דכלינכ נעיין נכנכ ככס חוכה נכנכ שברי כככל ונשמו נשמירס אח כלחר כההרה שברי לח כככל כאיסור יחוד משוס שלשמו עשו, ולחין על ככנכ איסור יחוד משוס ככככל ככס חוכה נכנכ מלה, וכן על כככל חוכה שניס, על כוכריה שלשו נשמירס, ועל שלשו כלחר כההרה וכ"כ כחוכ"ש, ומה שכנו נקמירס מפי כלימעות.

נראה דכ"י יחוד כול מדרבנן דמן כדיון כחורכ כפידכ פליט דל"ג לא כיינו מקיילין ציב נדעה כר"ה, וכן לא כ"כ תק"ל כהר"ד ככ"י יתל לנדה ונה נכל כמשי"כ רמ"ה, ונפיקך כככניס לנכל נלמה עמס יב מקוס חי ננקוט קולח כר"ש דכני נדה שמירס וכמרדכי דחלה נכס סני, אלא ש"כ נכחמיר כדיון דכל"ב לר"ך שלכ נדהחיה חכ"ש סי' כ"ב, ונפי"ו ח"ה למקט תרויסו קולי נדעה כר"ש ב"י לר"ך לפרה הנשים שניס ונשים נח"כ.

2) רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק ו

הלכה א

דם הנדה ודם הזבה ודם הקושי ודם יולדת ודם טוהר של יולדת כולו דם אחד הוא ומן המקור הוא בא ומעין אחד הוא ובזמנים בלבד הוא שישתנה דינו ותהיה רואה דם זו טהורה, חו נדה, חו זבה.

הלכה ב

כיצד כשתראה האשה דם תחלה או כשתראה בשעת וסתה והוא העת שקבעה לנדתה הרי זו נדה כל שבעת הימים, בין ראתה כל שבעה בין שלא ראתה אלא טיפה ראשונה בלבד, ראתה דם ביום השמיני הרי זה דם זיבה מפני שהוא בלא עת נדתה.

הלכה ג

וכן כל דם שתראה בתוך הימים שבין וסת נדה לוסת נדה הרי הוא דם זיבה, והלכה למשה מסיני שאין בין זמן נדה לזמן נדה אלא אחד עשר יום בלבד.

הלכה ד

כל שבעת הימים שנקבעה לה וסת בתחלתן הן הנקראין ימי נדתה, בין ראתה בהן דם בין לא ראתה בהן דם, ומפני מה נקראין ימי נדה מפני שהן ראויין לנדה וכל דם שתראה בהם דם נדה יחשב.

הלכה ה

וכל אחד עשר יום שאחר השבעה הן הנקראין ימי זיבתה, בין ראתה בהן דם בין לא ראתה, ולמה נקראין ימי זיבה מפני שהן ראויין לזיבה, וכל דם שתראה בהן דם זיבה יחשב, והזהר בשני שמות אלו שהן ימי נדתה וימי זיבתה.

הלכה ו

כל ימי האשה מיום שיקבע לה וסת עד שתמות או עד שיעקר הוסת ליום אחר תספור לעולם שבעה מתחלת יום הוסת ואחריהן אחד עשר [ואחריהן] שבעה ואחריהן אחד עשר, ותזהר במנין כדי שתדע בעת שתראה דם אם בימי נדה ראתה או בימי זיבה, שכל ימיה של אשה כך הן שבעה ימי נדה ויא ימי זיבה, אלא אם כן הפסיקה הלידה כמו שיתבאר.

הלכה ז

אשה שראתה דם בימי זיבתה יום אחד בלבד או ב' ימים זה אחר זה נקראת זבה קטנה ונקראת שומרת יום כנגד יום, ואם ראתה ג' ימים זה אחר זה הרי זו זבה גמורה והיא הנקראת זבה גדולה ונקראת זבה סתם שנאמר ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים מיעוט ימים שנים רבים ג.

הלכה ח

אין בין זבה גדולה לזבה קטנה אלא ספירת שבעה והבאת קרבן, שזבה גדולה צריכה לספור שבעה ימים נקיים וזבה קטנה אינה סופרת אלא יום אחד בלבד, וזבה גדולה מביאה קרבן כשתטהר [זבה קטנה אינה מביאה קרבן כשתטהר], אבל לענין טומאה ואיסור ביאה שתיהן שוות.

3) מגיד משנה הל' איסור"ב פ' ו הלכה ד

דיו כל שבעת הימים וכו'. זה סמך רבינו בכל ימי הלכה כהמחלם
 סמך עד זוב המיתה טונס
 טנכס ולמד עשר ניה פולס כין לא
 כרסכ וכליזכ פמסקה ווסת למר
 ניל פסנו כמור ומחלום מכסר,
 כול טוניזם כנפול כנסמן מורום
 כ לכל כרפניק זיל ומר רזו.)
 כירי נרליום נהריום כין המורה
 נכסירום כוחם והוינכ כן כול,
 ככסכ כרלסכ דכ פמלכ יוסנה
 כנכס (נהכ רלסכ יום שמיני
 נכסיר זכ קסס וסורום יוכ כנגד
 זכ רלסכ כיוכ כסירי סורום יוכ
 כסירי רלסכ נזכ כסירי כרז זו זנה
 נזולכ ורלסכ כנכס נקייכ, כססכ
 ככסכ נכסיר זכ נזולכ לייכ
 כמירכ יוכ רזום עד כמספור
 כנכס נקייכ כיוכ כרז כרלסכ
 כנכס יוכ נטמן למר עשר וכסעכ
 ורלסכ נכ כיוכ הרניני כסול
 כן כרפניכ כרלסכ (נודכ כסיוכ
 כמירכ נכסכ נקייכ זככ וספרה
 וכמירכ נטמן וספרה לייכ לול זככ
 כמירכ ורלסכ לייכ כנכס נקייכ
 וכרלסכ כמור למלכ ימי נדה [כין
 כמירכ לרלסכ כרלסכ אל ייכ
 כן ככסכ למירכ סכסכ כן וייכ
 כמירכ כנכסיר זככ נזולכ כסיוכ
 כססכ כרלסכ כן יוכ כמספור זי:
 וכרלסכ כמור נכסכ ימי נדה]

רלסכ נדכ כמלכ ולל רלסכ כייכ יוכ כמירכ כיוכ ייכ לרלסכ
 כרז כיל נדכ כמסכ לל רלסכ עד יום כין לין כוין לייכ כרלסכ לייכ
 לול כרז ז כמלכ נדכ, לין זככ לול כייכ כמסכ לייכ לייכ כרלסכ
 כן כום וככר כמין א ככר טככ כן כנזולי כמירכ כרלסכ וכר
 חן רלסכ, וככסכ לין נכ כמירכ לל
 כמ ייכככר כייכ זככ לל כרלסכ
 ככ:

4) תלמוד בבלי מסכת נדה דף טו עמוד א

אמר רב יהודה אמר רב, התקין רבי בשדות: ראתה זים אחד - תשב ששה והוא, שנים - תשב ששה והן, שלשה - תשב שבעה נקיים. אמר ר' זירא: בנות ישראל החמירו על עצמן, שאפילו רואות טפת דם כחרדל - יושבות עליה שבעה נקיים. אדבריה רבא לרב שמואל ודרש: קשתה שני ימים ולשלישי הפילה - תשב שבעה נקיים. קסבר: אין קשוי לנפלים, ואי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם. א"ל רב פפא לרבא: מאי אריא, קשתה שני ימים - אפילו משהו בעלמא! דהא איד זירא: בנות ישראל החמירו על עצמן, שאפילו רואות טפת דם כחרדל - יושבות עליה שבעה נקיים! א"ל: אמנא לך איסורא, ואת אמרת מנהגא? היכא דאחמור - אחמור, היכא דלא אחמור - לא אחמור.

5) ר"ן שבעות ד. (בדפי הרי"ף) ד"ה 'ואע"ג דהאי תקנתא דרבי' עד 'והכי נמי עבדינן'

<p>י"ל שכן בלפעמים נכסה כחרדל יושבת ז' נקיים והיט כזבנה הסותרת כגמרונו נטה ישראל על ענין למסות כל דם שפירא כליט היא סותרת ורשומא דספס דם כחרדל היט מסוס דהא מלי לממר דנרס מרובכ דוקא כאן שרתי להחמיר בו דשמא ילא מן המקור בשלש ימים זה אחר זה והכא כפרחור שהוא כמו שילא לתן מדרשיק לעיל ולריכא מסי'ם שבעת ימים נקיים חס הוא בימי זבנה ולכך נקט טפה כחרדל אע"ג דהא אינה אלא ראיא לחס:</p>	<p>: הוציא דהאי סקנתא דרבי בסודיס וז' (ג) (דרכי) מו"ק לכל ספק פסיקה נהגו הממסין [ג] מילתא [יהיה] כיון דהקנתא [הרבי סגין] חמיר נטה ישראל [למה לי] יס שחרט כד טלא ישש בדבר שלפעמים סכא זבנה גדולה וסכא סותרה שלא ראפה אלא שיש כגון שראפה שני ראיות וחסס מן בין השמשות ולא חספר אלא ששה וכן וכדי שלא יבא לטעות בזבנה סה בסאו מוחסס שאפילו כדס טפה כחרדל יא יושבת ז' נקיים ועדין אין זה מספיק אלא</p>
--	---

6) תלמידי רבינו יונה ברכות כב. (בדפי הרי"ף) ד"ה 'שאפי' רואות' עד 'ואמר ר' יצחק ו"ל'

שאפירין חולתהם דם כחרדל

וכ' יום שאפירין
היפה מפני שהיה מראה דם טעין
החרדל והן זה כדלה דמה עמדה
היפה זו שיה מן הרין הלא דהא כדדיל
קיל כמס' דהס מראה כחרדל
מחמה והחמירה ג"כ אינה מפני שהס
משעס כחרדל שיה חף סה מן הרין

מדין (ד' ב) ומחמה נכל סהא אלא פכר הדבר סה ק סלכ היה לומר דם כהס היט למחרס טחין כזה עמדה כל קי מפני
שגלס כהס סס כלה חדר עליה ופרוהר ובהס מרובכ הכבר שמהס כלה ימים נעקר וילא כיה הרחוק משס כניה הפנימי
וכיה כיה נעקר (ג) מחס רולא כניה החלום וכיה כיה בניש יתקן הכל כניה החלוק והכ"פ סחוט מן הרין כיהס כההס לרס ככניס
אלא ככסדקו ורולה כניה החטין חליט כיה כיה סלכבר כיהה סה הענין היט למחרס שרתי לחסס ואל"ל חין כזה עמדה גדולה סכרי
לכבר נעקר כיה מדיס ג' ימים ורין היה סתק היה כיה גדולה וחכס ז' ימים נקיים חבל כשהס סה משעס רוחק כדבר לרבי שגלס
משאיין כיו וכל יום יום נעקר משס חלד רף ככהס ין שמה"ס סהא דבר רחוק ערבר משעס (ג) כל קי כיהס נעקר כיהס כניה ימים
לפיה סהדורו כל סלמן הדט לטוט כחלו נעקר ככהס כניה ז' נקיים

חומרת בנות ישראל-16 CD

1) רא"ש מסכת נידה פרק י סימן ג

ומה שכתב שגורו בבנות ישראל כל רואה [טיפת דם] כחרדל שיושבת עליו שבעה נקיים אפילו ידוע שבא מן הצדדין לא ידעתי אנה רמוזה
גזירה זו בהש"ס. רבי זירא הוא דאמר בנות ישראל החמירו על עצמן שאם רואות [טיפת דם] כחרדל בסתם ראייה הוא דקאמר. אבל אם היה
ידוע שבא מן הצדדין בזה לא החמירו לטמאות דם המכה ואין לנו אלא מה שמוצאין אנו בהש"ס אם אדם חשוב מרוב ענותו ופרישתו אינו
רוצה לסמוך על עצמו לעשות מעשה ינהג מדת פרישותו לעצמו. אבל לא ניתן לכתב בספר להורות בו לדורות הבאין. כי מצינו הרבה
בהש"ס שחשו חכמים לתקנת עגונות והקילו מאד. כל שכן שלא יורה אדם להחמיר מדעתו אם לא שיביא ראיות ברורות מן הש"ס.

2) רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק יא

הלכה ה

וכן כל היולדת בזמן הזה הרי היא כיוולדת בזוב וצריכה שבעת ימים נקיים כמו שביארנו, ומנהג פשוט בשנער ובארץ הצבי ובספרד ובמערב
שאם ראתה דם בתוך ימי מלאת ארץ שראתה אחר שספרה שבעת ימים נקיים וטבלה הרי זו סופרת שבעת ימים נקיים אחר שיפסוק הדם
ואין נותנין לה ימי טוהר כלל, אלא כל דם שתראה האשה בין דם קושי בין דם טוהר הכל טמא וסופרת שבעת ימים נקיים אחר שיפסוק